NEDERPUNK

Volume 2 - 1ste Jaargang - April 2022

PUNK (GRAFFITI) IN GRONINGEN 1977-1982

Voorkant: Nieuwsblad van het Noorden 8 december 1979
Dit fanzine is een verlengstuk van de bacteria.nl website. Daar kun je de fanzines in z'n geheel inzien en meer info vinden plus beeld en geluid over de desbetreffende punkbands.
Derde druk, Juli 2022, Oplage: 100
Dit nummer is gratis / donatie.
Michael Kopijn
Pasteurlaan 53
9728 LC Groningen
Nederland
michael@bacteria.nl

Welkom bij het tweede nummer van Nederpunk. Deze editie staat in het teken van punk in Groningen van 1977-1982 met onder andere anekdotes van punx die in die tijd actief waren maar ook verhalen die die tijd vangen. Een belangrijk gedeelte bestaat uit de artikelen over punkgraffiti die verschenen in lokale fanzines. Dit is de tijd van de pioniers van het geklieder wat zich later zal ontwikkelen tot de gevestigde graffiti. Hierna, vanaf 1982, worden vooral de hooligans van de Z-Side actief met als opvallendste Ton "Pinox" Tonkens, een beruchte nazi en tweede man achter Eite Homan in de neo-fascistische organisatie A.N.S. (Aktiefront Nationale Socialisten).
Ondanks dat iedereen destijds een bijnaam heeft, is het in de punktijd niet gebruikelijk om je eigen naam te kladden dus zul je voornamelijk tags van bandnamen, slogans of soms bijnamen zien (zoals Defekt, Dr. Prots, De Kip, etc.). Slonz is een uitzondering aangezien dit zowel een band, blad, als een bijnaam is. Je zult ook twee lijsten tegenkomen met punkbands en fanzines die in deze tijd in Groningen actief waren (meer informatie hierover vind je op de website). Veel punks werden vrijwilliger in Jongerencentrum Simplon dat in 1980 uitgroeide tot een vermaard punkcentrum met elke week meerdere concerten. Vele fanzines werden daar gestencild en een aantal bands repeteerde in het in 1979 gekraakte Rooms Katholieke Ziekenhuis (RKZ).

Voorwoord & Inhoud	02
Martini Koerier (Januari 1980) met commentaar uit Louter Vreugde 1 (Februari 1980)	03
De Eerste Graffiti in Groningen 1978 door Frank, Tags & Slogans, Bands & Fanzines	04
Frank / Boegies, Richard / Censuur	05
Kommer En Kwel 1 (1979)	06
Derk Jan / The Boobs, Mario Nedt / Nul-50	07
Ineke / No-Song Kutkotz, Peep / Hendomatix	08
Nix Aan! 1 (1979)	09
Rienk / 30-4-80	10
Kommer En Kwel 1 (1979)	11
Marieke / Jetset, Paul / Massagraf	12
Dik / Røtzøløs	13
Jessica / No-Song Kutkotz	14
Prafda 2 (1980), Lucie / Vomittrays	15
Peter / The Fuck-Ups	16
Kommer & Kwel 1 (1979)	17
Jan / Anthrax	18
Ricky / Boegies, Marius / The Zips	19
Kommer & Kwel 1 (1979)	20
Gerlof / The Mets, Michael / Puinhoop	21
Marieke / No-Song Kutkotz	22
Maak / Boegies, Henk / Pleeboy	23
Nix Aan! 1 (1979)	24
De Kip / Roeg Toeg, Trudie	25
Jan / Jetset	26
Michiel / Rags, Pietje Punk / Pogostyx	27
Karin	28
Nix Aan! 1 (1979)	30
Peter / Slonz, Laura / No-Song Kutkotz	31
Rob / Noxious	32
Prafda 3 (1980)	33
Marco / Rags, Nix Aan! 1 (1979)	34
Michelle	35
Prafda 3 (1980)	36
Arie / The Zips, Meint / P.U.S.	37
Nix Aan! 1 (1979)	38
Nanno / Jetset	39
Ploaties (1981)	40

GRONINGER GRAFFITI

'Horse, don't let it be yours. Teach the farmers.' Grinnekend schrijft Dr. ProtS het op. Als ik vraag wat hij er mee bedoelt haalt hij zijn schouders op: "Gewoon. Gewoon leuk." Dr. Protś maakt graffiti, zijn werk is op vele muren in de stad te bewonderen. "Er zijn misschien wel honderd mensen in Groningen die graffitiën, maar slechts een paar van hen vatten het serieus op, proberen er iets van te maken."
Ik sprak met drie van hen: Dr. Prots, Defect en Rappo Ruck, alle drie gekleed in de punk outfit: broek met smalle pijpen, donker jasje met badges, kort afgeknipt haar.

Vandalisme of kunst. Tussen deze twee uitersten ligt de waardering voor graffitiën. Het drietal zal het een zorg zijn. Vandalisme vinden ze het uiteraard niet, maar hun waardering voor kunst is ook niet bijzonder, getuige hun graffiti 'kut, Kutter, Kunst'.
Defect: "Waarom we dit doen? Nou gewoon uit verveling. D'r is geen zak te doen als je door de stad loopt, je ziet dan zo'n mooie witte muur en je schrijft cr wat leuks op, meer niet."
Dr. Prots: "Nou, het is ook wel een vorm van kommunikatie. Je hoort niet zoveel meer van ons punks, maar we zijn er nog wel. We kommuniceren door graffiti. Er is in Groningen misschien een tiental mensen dat graffitiën serieus aanpakt en die kennen mekaar allemaal, ook door de graffiti's zelf."

Ze geven ook een punkblad uit: Nixaan (verkrijgbaar op Zuiderdiep 156 en bij boekwinkel Slagerszicht in de Folkingestraat). Is dat ook een vorm van kommunikatie met andere punks?
Rappo Ruck: "Ja, hoor, die vonden ons blad zó slecht, dat ze nu zelf ook blaadjes maken. Zo gebeurt er nog eens wat."
Defect: "Maar in de eerste plaats hebben we Nixaan toch gemaakt voor onze eigen lol, er is zo weining te doen hier en dan ga je maar een blad maken."

Het punktijdschrift ziet er rommelig uit, maar op een vrolijke manier. De lay-out is weinia verzorgd, maar aan de tekeningen is aandacht besteed.
Dr. Prots: "Graffitiën is meer dan zomaar wat op de muur kalken. Het mooiste is natuurlijk als je een eigen stijl kan maken, zodat de mensen jouw werk herkennen. Werken met een sjabloon, iets uitknippen en daar dan met verf overheen spuiten geeft natuurlijk wel een mooi effekt, maar het is niet zo persoonlijk. Een eigen stijl, dat is toch het mooiste.
Hopen ze dat over een tijdje de hele stad vol met graffiti zit?
Defect: "Nou, dat zou wel leuk zijn, maar ik zie het nog niet gebeuren, de politie reageert nogal vervelend als ze je pakken. Bovendien is de beweging al over zijn hoogtepunt heen. Allerlei mensen die er niets mee te maken hebben gaan zich er mee bemoeien, in Amsterdam zijn al officiële tentoonstellingen geweest, er komen artikelen in bladen die er niets van begrijpen, een artikel in de Nieuwe Revu is toch de dood vocr de punk."

De vorm van de graffiti is duidelijk het belangrijkst. Over de inhoud maken ze zich minder druk. Ze zijn niet ergens voor of tegen. Hoogstens tegen disco. Ze spelen alle drie dan ook in een punkband. "Vergeet geen reklame voor onze bands te maken, The Boobs, Vomittray, daar spelen we in." Ik kijk naar de bar, daar staat met grote zwarte letters geschreven: Binnen één minuut volgen er drastiese maatregelen. ■

GRONINGER GRAFFITI

In de Martini Koerier van Januari staat een artikel over graffiti in Groningen. Ik heb es een paar opmerkingen van Dr. Prots vergeleken met opmerkingen uit het artikel in de Haagse Post. Dit is het resultaat:
DE ZOOT (H.P.) – Je hoort tegenwoordig niet meer zoveel van ons (punks), maar daarom zijn we er nog wel
DR. PROTS (M.K.) – Je hoort niet zoveel meer van ons, maar we zijn er nog wel...
DE ZOOT – We werken ook niet graag met een sjabloon, je knipt iets uit papier en daar spuit je dan verf overheen. De manier waarop wij het doen is persoonlijker.
DR. PROTS – Werken met een sjabloon, iets uitknippen en daar dan met verf overheen spuiten, geeft natuurlijk een mooi effekt, maar is niet zo persoonlijk...
SAFY (H.P) – Graffiti is kommunikatie
DR. PROTS – Nou, het is ook wel een vorm van kommunikatie. We kommuniceren door de graffiti...
Nou, je ziet het. Prots heeft z'n lesje goed geleerd. Wat me opviel is dat hij in Nix_aan de Amsterdamse graffiti kraakt, terwijl die Amsterdammers toch maar z'n grote voorbeelden zijn! Zinnigere dingen heeft Defect te vertellen. Hij waarschuwt ervoor dat graffiti te veel verkeerde aandacht krijgt en volgens mij heeft hij daar gelijk in. Het gaat de Nieuwe Revu toch alleen maar om die rotsensatie!!

Frank/Boegies 1979

(1978) In deze tijd werden ook de eerste groninger PUNK groepjes opgericht. De Chickinjektors, de Injektors de Fuck upps. De Chickinjektors deden nix alleen hun namen op murenschrijven, dat was dan ook het alleerste begin van de graffitty in Groningen. Dit grokladde begon dan ook met de kleinste Vilkstift die er was. De Injektors deden wel wat, en gaven hun eerste optreden ergens in een speeltuin gebouw, waar ze ontzettend veel lawaai maakten, en met bierspoken: Ze mogen dan ook nooit meer terug komen.

Tags & Slogans

Ome Mik (oom van Vangool)
Sex En Patat (song van de Boegies)
School Je Dood (kraakpand)
Weg Met Het Leger
.... Was Here
RAR (= Rock Against Religion)
More Graffity Means More Fun
Boer'n Punx
Boer'n Drunx

Dr. Prots	Defect	Hansie
De Kip	Mr. Spiv	M.A. Dug
Aloha4u	Dr. Filth	Mr. Moppy
Pattato	Sir Verg	J.U. Doka
Rikki	No Fudge	Glorix
Tuppus	Rappo	K.K.
Vangool	Ruck	Zerox
Slonz	Pinda	Thermo

Bands

Anthrax (Hoogezand, 1979-1984)
Awful Noise (Delfzijl, 1981-1984)
Boegies (1978-1990) met Defect, Dr. Vlees, Rikki
The Boobs (1978-1981) met Dr. Prots
De Botsing (1980) met Rappo
Censuur (1980)
The Chops (1980-1982) met No Fudge, Ds. Lin, Sir Verg
Crisis (Stadskanaal, 1976-1977)
The Encyklieks (1980-1981)
Fahrenheit 451 (1980-1983) met Slonz, No Fudge, Ds. Lin
The Fuck-Ups (Uithuizen, 1976-1979)

© onbekend

Hendomatix (1980) met Van Gool, Peep
I.C.A. (1981-1982)
The Injectors (1977-1982)
Jetset (1979-1984)
Kein Produkt (1980-1981)
Massagraf (1980-1985)
The Mets (Delfzijl, 1979-1986)
No-Song Kutkotz (1981-1983)
Nul-50 (1980-1981) met Van Gool, Glorix, Rappo, Rikki
Piss Offs (1980-1981)
Pogostyx (1981-1982) met Dr. Filth
The Problems (1980-1981)
P.U.S. (Stadskanaal, 1980-1982)
Rags (1979-1981) met No Fudge, Slonz, Dr. Filth
Roeg Toeg (1980-1982) met De Kip, Dr. Prots
Røtzøløs (1979-1980)
Sing Sing Sing Alongs (1980) met De Kip, Dr. Prots
Slonz (1980-1982) met Slonz
Society Killers (1980) met Glorix
Stadzguerilla (1980) met Van Gool, Glorix
Subway (1976-1983)
Two Two 79 (1979-1982)
Vacuüm (1981-1985)
Vomittrays (1979-1980) met Van Gool, Rappo
The Wallz (1980)
The Zips (Stadskanaal, 1979-1981)
Zizzle Zit & The Electric Chairs (1981)
4227-B (1981-1982) met Slonz, Ds. Lin

Fanzines

Boer'n Punks (1981) met Rikki, Van Gool, Tuppus
E.S.P. (1980) met No Fudge, Dr. Filth, Sir Verg, Rekel & Theun
Kommer En Kwel (1979-1980) met Mr. Spiv, Dr. Prots
Louter Vreugde (1980)
Muziek Verheft De Geest Niet (1980)
Nix Aan! (1979-1980) met De Kip, Dr. Prots
Ploaties (1981) met Rikki, Tuppus, Van Gool
Prafda (Stadskanaal, 1980)
Simpel Minded (1981)
Slonz (1980) met Slonz
The Wall (1979)
Welvaartsstaat (1980-1981) met Slonz, Ds. Lin, No Fudge, Dr. Filth
De Zwarte Hand (1981)

Frank / Boegies

Wie eind jaren 70 in Groningen liep kan het niet zijn ontgaan: Sex & Patat! Het stond geschreven op alle gevels, verkeersborden, deuren en glazen. Alleen gekken en dwazen schrijven op deuren en glazen, maar wie waren deze gekken en dwazen?

Eén spoor voerde van Groningen centrum, via Haren, Glimmen en Appelbergen tot Zuidlaren. Alle borden werden beklad met deze slogan. De Groninger Gezinsbode berichtte hier zelfs over toendertijd. Het zou zomaar kunnen dat voormalige Zuidlaarders dit op hun kerfstok hadden. Wie echter goed kijkt ziet verschillende handschriften. Na diep en lang onderzoek van bijna 42 jaar ben ik tot de conclusie gekomen dat tenminste de grafiteerders: Defekt (met k), de kolonel en vele andere Boegies gerelateerde personen deze slogan hanteerden.
Echter, zij zijn niet de bedenkers van deze slogan. “Sex en Patat”, soms ook “Sex & Patat”, werd vrijwel zeker bedacht door iemand van vier Havo Zernike College 1978. Zou zomaar kunnen dat deze persoon een wat Fries klinkende voor en achternaam had, maar hey.... we noemen geen namen hier.
Defekt liet mij nog weten dat hij eens met Dr. Prots opgepakt werd omdat ze bezig waren de Herestraat wat op te fleuren met deze slogan. Ze hadden speciaal hiervoor bij Flokstra witte viltstiften besteld. Deze waren destijds een nieuwe uitvinding en stervensduur. Witte viltstiften zijn echter ideaal voor zwart (marmer) natuursteen, dat die dagen opgang maakte onder de middenstanders.

Nadat ongeveer de halve Herestaat was gedaan werden de heren in de kraag gevat door een aantal “stillen”, die al enige tijd opzoek waren naar deze “artiesten”. Een paar uur cel volgen, maar tot een rechtszaak, boete of veroordeling kwam het nooit. Ook werden de heren nooit beroemd en bekend. Hun enige erkenning staat in het Gezinsbode stukje dat niet meer te vinden is.

Richard / Censuur

Het was 1979 in Groningen. Via een jongen bij mij in de wijk kwam ik in Simplon terecht. “Je moet eens mee”, zei hij, “je vindt dit vast leuk”. Ik was een jonge gozer van bijna 16 die zoekende was. Disco was kut en eigenlijk was alles kut. Dus ik vol goede moed mee naar Simplon. Als ik mij niet vergis speelden de Boegies daar. Toen ik binnen kwam voelde de sfeer gelijk goed en de muziek was fantastisch. Waarom kwam ik hier niet eerder? De week erna weer heen en zo ging dat wekelijks en daarna dagelijks. En toen kwam de dag dat ik 16 werd en de band Nul-50 bij mij langs kwam om mij een tape te geven met oefenruimte opnames. Mijn moeder keek haar ogen uit: “Wat zijn dit nou weer voor lui en waar gaat mijn lieve zoon nu weer mee om?” In Simplon was het altijd fun en zeker als je daar een winkeltje mag beginnen met singeltjes en t-shirts en je mag mee vergaderen. Nu was het zo dat er daar nog veel hippies rondliepen en het restaurant vegetarisch was. Ik als vleeseter en velen met mij wilden ook wel eens vlees eten. Dus in de vergadering maar doorhameren dat wij als vrjwilligers wel vlees wilden eten in het restaurant. Daar waren de hippies het natuurlijk niet mee eens en dus op elke vergadering weer zeiken dat we vlees wilden. Uiteindelijk werd het vlees en gelukkig was het aantal hippies toen ook al flink afgenomen. Waarom weet ik niet. Omdat we ze graag mochten pesten of omdat ze gewoon zat van ons waren maar ze gingen.
En natuurlijk veel bandjes gezien. Bandjes die uit heel Nederland en soms ook uit het buitenland kwamen spelen. Tussen de bands door mocht ik ook regelmatig plaatjes draaien tot de volgende band weer begon. Ik reisde zelf ook regelmatig met lui door Nederland om bands te zien of om een band uit Groningen te supporten. Alles kon en niks was te gek. Gewapend met dikke viltstiften om overal waar we kwamen iets van ons achter te laten. Elke plee, elke muur, overal met de stift los. Je zag dan ook de mooiste creaties en er zaten echt geweldige kunstwerken bij. Net als onze jassen natuurlijk. Eerst met wit op je zwarte leren jack. Daarna was hij zo wit dat je er met zwart weer overheen kon. Helaas heeft mijn jas de schimmels niet overleefd.

Ik heb die tijd als bevrijdend ervaren. Een plek waar ik me thuisvoelde en waar ik kon doen wat ik wou. Muziek luisteren die ik te gek vind, een tijd die ik zeker zo weer over zou doen. Een tijd om nooit meer te vergeten. En dank aan iedereen die daar toen bij was. We hebben Groningen gemaakt met elkaar.

GRIFFIJ !/ &

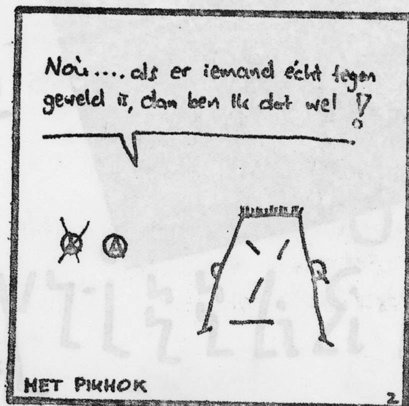
Fascisten ←

waarom de politie zo wegspuit als het verkeerslicht op groen springt. Nou dat zit 'm onder andere hierin dat een aantal jongelieden zich in het verkeer misdraagt op een manier die per dag erger wordt. Men lapt alle, maar dan ook alle verkeersregels aan zijn laars, rijdt door rood licht, links tegen het verkeer in, over stoepen en trottoirs, men fietst niet rónd het Here- en andere pleinen maar doodleuk over de busbaan en het trottoir er recht doorheen en ontziet zich zelfs niet om ook linksom zo'n plein rond te rijden, wat nóg gevaarlijker is, omdat geen mens zo'n man of vrouw ziet aankomen. De politie ijlt verder achter fietsendieven aan, probeert een aanrander te grijpen, of damestasjesgappers, hasjhandelaren, vernielers van ruiten van vooral leeg staande gebouwen, men probeert de hand te leggen op viltstiftkladderaars die zo nodig allerlei leuzen op bij voorkeur zojuist opgeknapte muren moeten kalken. Men probeert plakkers te grijpen of schilderaars van leuzen op het asfalt, enz. enz. De politie kortom, komt handen te kort om een béétje de indruk te geven dat er iets gedaan wordt aan dat vandalisme, dat banditisme, dat helaas ook in Groningen steeds maar toeneemt. En ik ben altijd maar weer blij áls ik eens een politieauto ergens heen zie spurten, voor mijn part ver boven de toegestande snelheid. Ik vermoed dat, gaven wij de heer Rob Akker en zijn vrienden hun zin, dat de politie zich wél, maar de wetsovertreders zich niet aan die snelheid zouden moeten houden.

Toen wij (J.U. Doka & MR. SPIV) op 6 december weer 'es aan het graffitien waren, heeft d'een of andere gore, druipende en beschimmelde votlul van 'n burger de teringsmeris opgebeld, godverdomme! We werden onder de Martinitoren aangehouden met 2 auto's & 4 Tuuten. Op naar het bureau (oo) alwaar we onze stiften moesten inleveren & niet meer terugkregen. Na enkele ontzettend rare en van grote stomheidgetuigende vragen zoals: „heb je hier een vergunning van de burgemeester voor ?"(!), moesten we enige malen ons naam & adres herhalen (dat zijn we). Anyway dus, de hele tijd hokje in hokje uit & zo waren we totaal 3 kwartier op dat kolere politieburoo. Wat nog wel geschreven moet worden: we zijn volgens mij ongepakt door de daden van dR Prots, dus als we nog eens moeten betalen wat we niet gedaan hebben dan.

KLOT*EN

TBC

Kommer & Kwel 1 (1979)

Derk Jan / The Boobs

Got an urge, got a surge and it's outta control
Got an urge I want to purge 'cause I'm losing control.
(DEVO)

Punk is weer helemaal hot in Rotterdam. Ik zie geen hanekammen, bondage trousers, selfmade tigerprint shirts, buttons, legerlaarzen en leger des heils kleding meer, maar ze luisteren nog steeds naar de end seventies early eighties shit.
Laatst heb ik een kokkie uit mijn restaurant nog blij gemaakt met een singel van de Helmettes: Half 2 / I Don't Care What The People Say (just wanna make money...). Visionairs en nog steeds actueel als je het mij vraagt.
Punk is terug in Rotterdam. We hebben met The Boobs nog opgetreden in Kaasee aan de Gordelweg, fameuze kantine waar het Rock Against Religion festival gehouden werd. Overnachten bij de Rondos aan de 2e Ijzerstraat. Onlangs heb ik het verzamelde werk cadeau gekregen van Johannes, de zanger, met wiens zoon ik nog een restaurant en een bioscoop heb opgezet.
De punkdays in Groningen had ik voor geen goud willen missen. We kraakten panden, maakten onze eigen fanzines, decoreerden de stad. We maakten Groningen van onszelf, een fireball, niemand maakte ons wat. 'Ruuge pinkers uut Grins', zeiden ze in Ljouwert. Regelmatig haalden we de Gezinsbode of het Nieuwsblad van het Noorden, dat maakte de pret alleen maar groter.
Dat we alles onderkalkten wat los en vast zat verdiende niet de schoonheidsprijs, maar we voegden iets toe, we daagden uit, we... communiceerden... en alle follow-up street artists hadden alvast iets om tegen aan te pissen.
Ik kan me het optreden van Rammelzee in het Groninger Museum nog herinneren. Een lange mysterieuze neger uit New York, ja zo heetten ze toen nog. Met graffity works en een DJ set waaruit je de metro voorbij hoorde denderen.

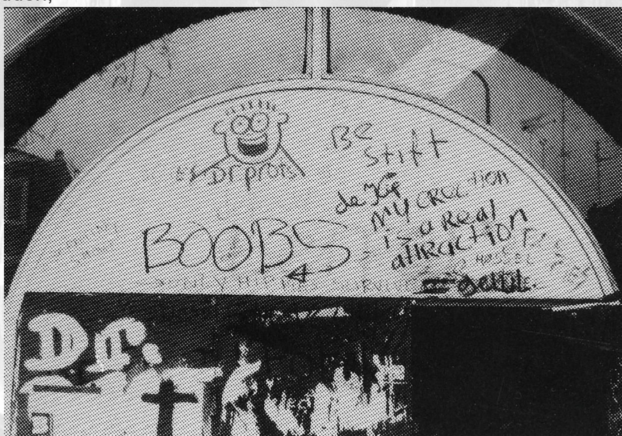

Toen de punkrock, naar mijn oordeel, een te politiek randje kreeg hield ik het voor gezien en besloot ik het ruime sop te kiezen, in de voetsporen van Jan Cremer. Van matroos opgeklommen naar scheepskok, en altijd kok gebleven.
Wel had ik me voorgenomen om het eerste en enige kookboek wat ik uit zou brengen in mijn leven, gemaakt moest worden met een kopieerapparaat en een stencilmachine in beperkte oplage, net als de fanzines.
Ben ik nou net benaderd door een uitgeverij om een glossy boek te maken over mijn tumultueze koksleven, wat zijn oorsprong vond in de Peperstraat… Ik ga er nog eens goed over nadenken.

Mario Nedt / Nul-50

Tot de vaste uitrusting van een punk eind jaren 1970 behoorde wel de viltstift van het merk Edding. Die kon je kopen bij onder andere Bossina aan het Zuiderdiep. Veelal gebruikt om WC's onder te kladden, want dat het graffiti heette was pas van later.
Ik had niet het idee dat kladden iets typisch punk was, want de meeste bandjes in stad kladden hun namen op deuren en muren. Favoriete plek was de Peperstraat tegenover Café Josje, een eerdere poging in de hoerenbuurt bij het Zuiderdiep werd niet bepaald door de dames daar op prijs gesteld.

En Baader Meinhof activisten gebruikten ook nog gewoon muurverf. Pas na een bezoek in Amsterdam in 1980 zag ik hoe het zou gaan worden: die hele stad was ondergekalkt met viltstift en spuitbus. Toen ik mijn stiftje trok werd ik er fijntjes door twee jongens uit Haarlem op gewezen dat niet in hun buurt te doen omdat we dan opgepakt zouden worden en de straffen niet mals waren. Daarna werd het in Groningen ook steeds meer, veel taggers, de Z-Side, maar, naar mijn mening, verder weinig origineels. Vooral naäpen van wat uit Amerika kwam. Ik ben toch meer een fan van Rembrandt denk ik.

Ineke / No-Song Kutkotz

Punk! Welk jaar was het? Eind jaren 70? Toen hoorde ik voor het eerst de Sex Pistols op de radio. Ik dacht: "Whatever dit is, hier wil ik meer van!" Het was: "Punk!" de eerste keer in m'n leven dat ik die naam hoorde. Daarvoor was m'n kapsel al veranderd van lief lang naar een stekelig koppie. Ik was Ska! Ik luisterde naar The Selecter, The Specials en Madness. Ik was in zwart/wit gekleed en had zelfs m'n schoenen met zwart witte blokjes beschilderd.

In diezelfde tijd werd het jongerencentrum Simplon zo'n beetje overgenomen door de punks. Ik voelde me daar wel thuis, kocht een leren jacky en een lila panter legging met tanklaarzen. En zette m'n haar omhoog met veel gel of bier. Er waren een paar groepen in Simplon. Je had de oude hippie jongerenwerkers. Je had de Boer'n Punks en je had een groepje crea/politieke punks waar ik mezelf toerekende. Mijn vrienden hadden lange herenjassen aan en droegen buttons van The Ex en de Rondos en andere obscure bandjes uit die tijd. Zelf luisterde ik ook veel naar bijvoorbeeld de Mekons, Gang of Four, Wire en Joy Division natuurlijk. Ik denk dat de rest in Simplon ons een beetje soft vond en we werden dan ook wel eens agressief benaderd. Gelukkig konden we hard rennen maar soms eindigden we ook wel eens op de eerste hulp.

Met de punk kwam een hele nieuwe Do It Yourself mentaliteit naar boven. Iedereen zat ineens in een band, zeefdrukte t-shirts en maakte gekke video's. Het kon allemaal in Simplon en anders onder een viaduct of het Oude RKZ waar ook oefenruimtes waren. Ikzelf zat nog een beetje in een New Wave achtige band: "De Katzenjammerkidz" (natuurlijk met een zzzz op het eind, hahaha). Dat was heel leuk maar ik wilde toch wat ruigere muziek maken en ging om me heen kijken. Al gauw vond ik 4 wilde meiden en ja hoor, een echte punkband: No-Song Kutkotz. (weer die zzz). Daar heb ik een hoop avonturen mee beleefd maar dat zijn verhalen die al eens verteld zijn. Google maar eens!

Ik sloeg na een poos een andere weg in en ging naar de Kunstacademie en ging spelen bij Kleg. Een experimentele band met 2 drummers, heel veel gitaren en 4 saxofoons. Daarmee was ook mijn punktijd een beetje voorbij maar deze tijd heeft mij zeker heel veel gebracht qua muzikale en creatieve ontwikkeling.

Het grappige is dat er nu weer een soort punkrevival gaande is en dat mijn dochter nu ook in een vrouwenband speelt: The Klittens. De hele Do It Yourself sfeer van de punkjaren zie ik nu weer terug. Kortom, het cirkeltje is weer rond.

Peep / Hendomatix

Graffiti (no gravity)

Groningen liep een beetje achter met het bekladden van muren. Maar er kwam met de intrede van de punktijd ietwat schot in de zaak. En dan bedoel ik niet het domme taggen van je naam of een a.k.a maar graffiti die ook leuk was voor iemand anders bijvoorbeeld Oefening Bart Art, School Je Dood of Wie Dit Leest Is Gek. Maar ook het spuiten van bandnamen was erg populair. De groep Tukkers waarvan enkelen zeer creatief waren, geoefend als ware striptekenaars zetten de naam "Boer'n Punx" geheid op de kaart, met als meest kunstzinnige: Tuppus. Voor mij persoonlijk de nummer 1.

Mijn eigen bijdragen waren in de stad gering aangezien ik voornamelijk in Hoogezand woonde en spuitbussen onhandig waren en teveel ruimte in beslag namen. Er kwam pas schot in het kladden met de intrede van de grote Pentel stiften en mijn favoriet was de watervaste witte Pentel. Wat een luxe. Hij jeukte in je binnenzak van je leren jasje als we in de stad aankwamen. Zelfs op bomen werd volop geklad vooral bij de vaste liftplaatsen en omstreken. In Hoogezand waren een paar kunstwerkjes jaren blijvend leesbaar van mijn hand en hoewel ik de meeste vergeten ben, zijn er een paar die me nu nog bijstaan. De mooiste was onderop de brug in de Kerkstraat vanaf de snelweg. Alleen als de brug openstond was hij duidelijk leesbaar: I <3 (hartje) Wachten Peep. Ook een blijvertje stond op 1 van de pilaren van de Foxholbrug waar ik 10 jaar in de buurt woonde te Foxalcohol.

Aan deze Peep Was Here word ik nu nog wel eens herinnerd want iedereen moest daar ook vanwege de stoplichten wel eens stilstaan en naar buiten turen.

De bekendste graffitiplekken in Groningen waren toevallig genoeg bij de trekmuren in de Peperstraat: de witte muur waar weinig wit meer zichtbaar was en de vreetmuur bij de Lage Der A met zijn twee frikandellen voor 1 gulden met 1 armige bediening. De graffiti hier zat in de vorm van mayo, kroketten, kots en dergelijke geklad op een groot raam aan de andere kant van de straat. En bij Simplon zelf werd gespoten dat het een lieve lust was en niet alleen met verf.

PAG. 4

GRAFFity in New York

KUNST

Bij de Slegte boekhandel ligt op het ogenblik het boek: "Watching your name go by" wat gaat over de graffity scene in New York. De kids in New York zijn al heel wat langer bezig dan wij hier, Het boek komt namelijk uit 1974 en toen stond New York al helemaal vol.

In N.Y. worden geen tekeningen op de muur gemaakt en ook geen spreuken of zinnen of zo maar een kreet, Dat is het grote verschil met Nederland. De namen die je in New York tegen zijn meestal namen van iemand persoonlijk, nooit van een band of krantje of iets dergelijks. Bijna alle namen worden gevolgd door een nummer dat nooit wijzigt. Zo heb je bijvoorbeeld: TANK 157, TEE 333, X-15, STRAIGT I 159, Chi Chi 133, TNT-n-Arlene, The Boss, en PUB-I enzovoort. Graffity in New York wordt gemaakt door overwegend mensen beneden de 18. En de straffen in New York zijn ook zeer hoog, ben je beneden de 18 dan krijg als je gepakt wordt $1000 of een jaar cel. Boven de 18 kun je levenslang krijgen. In New-York wordt veel in de metro en op de metro wagens geschreven, waar ze dan ook erg hun best op doen. De meesten laten zich een nacht in de metrowagens opsluiten en kalken dan 's nachts alles vol. Meer weet ik er ook niet over te zeggen. Het boek is te koop voor f8,00 bij de Slegte, en bevat zo'n 100 bladzijden kleuren fotoos die voor zichzelf spreken.

Defect

Nix Aan! 1 (1979)

WAARSCHWING. PAG punt 8

Aan alle graffity artiesten
Onze graffity wordt niet door iedereen gewardeerd.
Vooral cops heuden er niet van.
In de wall 1 stonden al diverse stukken, over lui die opgepakt en verhoord werden.
Vooral in de binnenstad is het zeer link.
Dus pas op voor de cops (ook in burger)
Als je die drang om te graffiteren hebt, doe het dan zoveel mogelijk in de buitenwijken.

Rappo Ruck.

Laat het een Nationale Actie worden !

Nix Aan! 1 (1979)

Rienk / 30-4-80

Ik geloof dat het meer toeval dan opzet was dat ik tussen de punkers van Groningen terecht was gekomen. Een aantal schoolvrienden waren punks, ik had een leren jasje en vrij kort haar, en allemaal hadden we schijt aan alles. Ons “thuishonk”, Het Knijpke, een bar/café op kruipafstand van het Heymans, was vaak het beginpunt van slentertochten door de stad. Ook was de bar door ons leuk “opgeknapt”. De WC was een prachtig voorbeeld van de allerlaatste graffiti. Om dat te bereiken, werden wij gedwongen viltstiften te jatten omdat de aankoop daarvan financieel onhaalbaar was. Hetzelfde gold voor verf in spuitbussen. Na een paar biertjes, aangesterkt met wat paracetamolletjes, kwam de stemming er al snel in en lag de stad voor ons open om weer eens flink te nixen. Grauw Groningen werd toendertijd opgevrolijkt met graffiti en hebben wij daar flink aan meegeholpen. Vooral de Herestraat en de omgeving van de Poelestraat waren aantrekkelijker geworden. De enige plek die toen (voor mij, tussen 1978 en 1981) de moeite waard was, was Simplon. Het Simplon gebouw was toen een waar feest voor het oog (jammer dat het er nu uitziet als een directiewoning voor ex-hippies). Alle andere bars/discotheken waren bestemd voor Disco’s of Hippies. Nou, en natuurlijk de trappen van het stadhuis waar wij vele uren doorbrachten met rondhangen en soms een beetje bedelen voor bier/sigaretten geld.

Het punkzaaltje was kaal van binnen. Een bunkerachtige ruimte met een podium en een gat in de muur dat als bar diende. Dat gat was afgeschermd met tralies zodat niemand er zo maar binnen kon kruipen of z’n handen uit te strekken en bier te jatten. Ook de schaarse plafondverlichting was betralied om zo de kale peertjes te beschermen tegen rondvliegende glazen of flessen. Op avonden dat er werd opgetreden was het al snel stampvol en hing er een dikke walm van sigaretten en bier. Ook was het niet (geheel) zonder gevaar om daar naar een concert of punkavond te gaan. Tientallen springende, schreeuwende, vallende, stampende, drinkende en pogo-dansende

punkers zorgden voor wilde taferelen. Gelukkig maar dat dat mij geen zak kon schelen. Ondanks het risico een bierfles tegen je hoofd te krijgen of omver gepogood worden, was het uiteindelijk toch een vrolijke en adembenemende bedoening.
Als een soort van afleiding, of om iets omhanden te hebben, besloot ik, in mijn eerste jaar in Groningen, gitaar te leren spelen. Ik leerde de eerste paar grepen, dat was dan wel leuk, maar wat zou ik daar verder mee moeten doen? Een hopeloos tijdverdrijf. Om toch met gitaar spelen verder te gaan kocht ik een zéér gebruikte elektrische gitaar en gebruikte ik mijn oude bandrecorder als versterker. Aldus uitgerust, richtten wij - ik, Piet, Rob, klasgenoten, een bandje op en oefenden boven de Jamin winkel in de Herestraat. Wij hadden geen drumstel, maar een aantal opeengestapelde koekblikken deden het gemis daarvan bijna in het niet verdwijnen. Hopeloos amateuristisch natuurlijk en, uiteindelijk, een slappe vertoning. Na het doorstromen naar het Heymans maakte ik andere vrienden en een nieuw, beginnend bandje was al snel opgericht. De oefenruimte was het personeelskamertje achter in een winkel. De bandrecorder-annex-versterker had ik, gelukkigerwijs, kunnen vervangen door een oude gitaarversterker die ik had gekregen van een bezorgde kennis. En onze drummer, KP, was zelfs in het bezit van een écht drumstel. En zo herrieden we er een beetje op los. Met de komst van de punk en het uitblijven van concerten gaven we het bandje al snel op en ging ik “solo”, met het uiteindelijke en enige resultaat een zeer kortstondig “concert”, een talentenjacht op de Grote Markt.

30-4-80
Met een groepje van drie slenterden wij op een Koninginnedag door het centrum van Groningen. Op de Grote Markt was een talentenjacht in volle gang. Het hele plein stond vol met mensen die de muzikale perikelen van hun geliefde familieleden kwamen aanmoedigen. Een treurige maar goed georganiseerde bende. Gelukkig voor het publiek dat wij het idee hadden opgevat om de boel daar een beetje op te vrolijken en hen misschien ook wel aan het dansen te krijgen. Na een bijna eindeloze discussie met de organisatoren van de talentenjacht wisten wij het voor

elkaar te krijgen om, in de onherroepelijk lange pauze, de leegte een bétje op te vullen met een vrolijk lied. Als de bliksem zijn we naar huis gerend om ons te voorzien van de benodigde muziekinstrumenten. Ik had mijn oude elektrische gitaar, Johan speelde basgitaar en Peter zang. Aldus uitgerust kwamen wij op de afgesproken tijd terug en beklommen het podium. Zichtbaar nerveus trachtten wij de instrumenten op elkaar af te stemmen en na een paar minuten was alles schijnbaar klaar voor ons grote optreden. Inmiddels had een andere vriend, Paul (bassist van Vortex, etcetera), zich bij ons gevoegd en hij nam de eer waar om ons aan te kondigen aan het vol spanning afwachtende publiek. Na Paul's denderende introductie: "En dan nu de allergrootste sensatie sinds de Rolling Stones" begonnen we te spelen. Het enige dat ik mij nog kan herinneren was de titel van het liedje: "Beatrix". Ik geloof dat de gehele songtekst een keer of honderd in een uitzinnig razend tempo keihard schreeuwend werd herhaald, alsmede de twee akkoorden die het nummer rijk was. Inderdaad was het publiek verbijsterd over hun eerste kennismaking met punk. Niemand had kunnen voorzien dat een groepje van drie man zo veel onuitsprekelijke herrie kon maken in de korte tijd die ons niet eens vergund was. Zonder oponthaal werd de stekker uit de muziekinstallatie getrokken en was het noodzaak om zo snel mogelijk van het podium te verdwijnen zonder zelfs maar afscheid van het verbijsterde publiek te kunnen nemen. De organisatie had waarschijnlijk ook heel wat anders verwacht.

Dat luidde dus het einde in van mijn muzikale carriere. Hoewel, één keer probeerde ik mijn aspiraties op professioneel niveau en had ik gereageerd op een soort van uitnodiging van een band die een gitarist zocht (de Injectors). Na mijn auditie bedankten zij voor mijn mogelijke deelname in optredens omdat, volgens een van die bandleden, ik gitaar speelde alsof ik komkommers aan het raspen was. Natuurlijk! Wat anders hadden zij verwacht van een aankomende punkgitarist. (Het bleek dat die band punkmuziek had achtergelaten als een dakloze hond en hun repertoire hadden veranderd in een soort slap papje van New Wave en Nederpop). Ik heb daarna nooit meer op mijn gitaar gespeeld.

"30-4-'80" = "EEN GRAPJE"

"30-4-'80" DEZE UNIEKE GRONINGSE PUNKBAND WERD OMSTREEKS 15.00 (30-4-'80) OPGERICHT EN SPEELDE VOOR HET EERST EN HET LAATST OMSTREEKS 16.30 (30-4-'80). TIJDENS EEN OP DE GROTE MARKT GEORGANISEERDE TALENTENJACHT ("30-4-'80" DEED TROUWENS MEE BUITEN MEDEDINGING, WAS MEN MISSCHIEN BANG?)

BEZETTING: JOHAN - BAS, RIENKS - GITAAR, PETER - ZANG.

ER WERD OP DE GROTE MARKT 1 NUMMER TEN GEHORE GEBRACHT "BEATRIX". HET OPTREDEN (DAT MOGELIJK GEMAAKT KON WORDEN DOOR T.B.C. WIENS APPERATUUR WERD GELEEND) WAS ZEER GEWAAGT EN CHAOTISCH (LOGISCH WANT DE LEDEN HADDEN NOG NOOIT MET ELKAAR GESPEELD) MAAR DE ENERGIE WAARMEE GESPEELD WERD MAAKTE ALLES WEER GOED (NOU JA ALLES)

TEKST BEATRIX;

NEGENTIEN TACHTIG
IS HET NIET PRACHTIG
KONINGIN TREED AF
HEEL NEDERLAND STAAT PAF
WAT IS ER AAN DE HAND
WE KRIJGEN EEN NIEUWE KONINGIN IN HET LAND
ZE HEET BEATRIX
IS WAARD GEEN RIKS
ZE IS CONSERVATIEVER ALS WIEGEL
EN BEKIJKT HAAR VIEZE GLIMLACH ELKE DAG IN DE SPIEGEL
MET HAAR GAAN WE NOG SNELLER
NAAR EEN FASCISTISCHE STAAT
OF LEVEN WE DAAR AL IN
WANT VERZET HEEFT TOCH NAUWELIJKS ZIN.

© STONZ '80 2

Dankwoord

Toen ik vorige week weer 'es m'n hond uitliet viel m'n oog direkt op de prachtige tekeningen en teksten die op het anders zo lelijk kale Emmaviaduct gemaakt waren in rose en bruine spuitbusverf. Zo kan dus beton toch nog leuk zijn!
Bedankt DR Pots, MA Dug en Mr Moppy.

Kommer & Kwel 1 (1979)

Marieke / Jetset

Mijn bijnaam in de buurt was De Roze Panter en mijn ouders reageerden er vrij leuk op. Vooral mijn moeder was makkelijk te shockeren. Ik kon vanaf m'n 16e m'n gang gaan en hoefde geen verantwoording meer af te leggen. Rob, mijn broer, wilde dat natuurlijk ook maar die was twee jaar jonger en ik moest hem altijd op sleeptouw nemen.

Op het Preadinius Gymnasium waren wel veel mensen die in Vera en Simplon kwamen en er ook wel punk uitzagen zoals mijn vriendin Margot die ook vrijwilliger in Simplon was. Die heeft mij bij de meidenclub gesleurd. Ik heb vanaf eind 1981 als vrijwilliger in Simplon gewerkt tot m'n studententijd in 1985. Er is op een gegeven moment een meidengroep opgericht omdat Simplon een imago kreeg van een eng mannenbolwerk. Er werd theater, een cursus zeefdrukken, swingavonden georganiseerd, Mathilde Santing werd gehaald allemaal om te laten zien dat er meer is dan mannen en zuipen.

Het was een tijd met vooral kerels. Stoer, drugs, drinken, keihard. Heel gewelddadig, heel sexistisch. Ik was erg feministisch en liep altijd mee in de Hexennacht, in pro-abortus demonstraties... Het wonderbaarlijke is dat ik als enige vrouw in die mannenwereld zat. Toen wij veel met de Boegies optraden (in 1982-83), was ik het enige meisje met alleen kerels die stomdronken waren en alleen maar wilden neuken. Maar ik ben nooit lastig gevallen. Nooit gedonder gehad. In al die jaren niet. Ik vind dat echt opmerkelijk. Waarschijnlijk ook omdat in m'n mannetje stond. Als we met de Boegies terugreden van een optreden (we zaten toen in 1 busje) dan was vooral Mark erg vervelend en opdringerig maar dan mepte ik van me af en excuseerde hij zich als hij weer nuchter was. Maar dat was verder niet bedreigend. Misschien zijn er wel dingen geroepen tijdens concerten die ik niet verstond maar het is me nooit opgevallen. Ik had nooit problemen, ook niet op straat behalve die ene keer in Helpman. Dat was toen een soort van achterbuurt. Jetset repeteerde in het ORKZ en ik ging even naar de cafetaria om eten te halen en daar kwam ik midden in de Helpergang terecht. Dat is één van de weinige keren dat ik wel lastig gevallen ben en heel bang was want niemand die je helpt. Ik dacht met alles wat ik heb knok ik me hier uit. Want Simplon, Meidengroep, cursussen zelfverdediging. Op een gegeven moment hoorde ik: "Wat is hier aan de hand?" en kwam er een soort Moses door de zee aan en dat was Addie Olive. Die had bij ons op school gezeten, bij Jan zelfs in de klas en hij zei letterlijk: "Die ken ik. Ophouden!" en hij excuseerde zich zelfs tegen mij.

Paul / Massagraf

Massagraf. Hoe we aan die naam kwamen voor onze band weet ik niet meer. Het zal vast uit het creatieve brein van Nanno gekomen zijn. Maar schokkend was die naam genoeg in de punktijd van de begin jaren tachtig. Ze zochten nog een zanger. Zingen kon ik niet (en nog steeds niet), maar het leek mij leuk om in een band te zitten. En als ik mee betaalde aan de huur voor de oefenruimte in het Oude RKZ mocht ik bandlid worden. Een van de leukste keuzes uit mijn leven. We oefenden gestaag en met bands als Jetset en Vacuüm traden we op in jongerencentra in de drie noordelijke provincies. Dikkie, onze drummer, had als enige een rijbewijs en reed de huurbus. Verder met Jaap als gitarist en Nanno op de basgitaar en ik dus 'zang' waren we Massagraf. We waren vooral bevriend met Vacuüm, een driemansband met de twee broers Rob en J.P. en op gitaar Hans. Muzikaal waren we hen in het begin de baas, totdat we gezamenlijk met hen en Jetset een 7" EP uitbrachten. Toen kon iedereen de ijzersterke teksten van Vacuüm verstaan, meelezen op de leaflet en meescanderen. Vacuüm werd daardoor populair en wij liften op hun succes mee. Ik vind hen nog steeds de beste Nederlandse band ooit (ook al komt Queen's Pleasure tegenwoordig aardig in de buurt). Door hen kregen we volle zaaltjes. Ook dichter Bart Droog vergezelde ons. Ik herinner mij nog een optreden in Winschoten. Wij mochten ons omkleden (huh, omkleden?) van de eigenaar van het zaaltje in een kamer boven het café. Daar bleek ook een bad. Bart er in, want die was alweer een tijdje niet in bad geweest. Maar boven het bad stond een schap met poederzakken voor soep. Of die er nu per ongeluk invielen of expres, maar – jezus – wat een rotzooi gaf dat. Bart in een mix van kippen- en tomatensoep. Hoe kregen we hem weer schoon voor het optreden? Het zal uiteindelijk gelukt zijn. Wij speelden die avond onze set om daarna snel zelf de zaal in te gaan om mee te zingen met onze eigen Vacuüm. "Sport is enkel voor de sterken, ballen en elkaar bewerken, bidden in de voetbalkerken". En Bart? Die gaf met geel en rood bepoederd haar een van zijn beste performances ooit. Het was nog lang onrustig in Winschoten.

Dik / Røtzøløs

Sex & drugs & rock & roll. Ian Dury en zijn Blockheads zijn er lyrisch over, op een willekeurige avond rond 1979-1980 in Simplon wordt het in de praktijk gebracht. Rotzooien op het dak, van de doping stijf stuiterende barkeepers en DJ's, je roes uitslapen onder de flipperkast, grafitti van drempel tot plafond, goedkoop bier en oorverdovende bands voor een prikkie. Het vormt allemaal het decor voor een woest pogoënde en feestvierende meute, die af en wordt opgeschrikt door een al of niet vrolijke duw of vuistslag in de vriendschappelijke of, soms helaas ook, onvriendelijke sfeer.
Dat bovengenoemde taferelen in diezelfde tijd niet geheel en al gangbaar zijn op de zogeheten midweekse Swingavonden (het weekend in Groningen begint op woensdag mensen!), begrijp ik als ik aan handen en voeten de zaal uit word gedragen en een onzachte landing op het trottoir maak. Het zootje ongeregeld rond de Boegies, waartoe ik ook behoor, staat nu eenmaal bekend om een niet altijd begrepen gevoel voor humor en een staat van uiterste dronkenschap. Kortom, ja ik geef het toe, we zijn ronduit vervelend.

Nu heb ik mezelf er natuurlijk nog het meest mee, want het zit er daardoor dik in dat ik een tijdje niet meer naar binnen mag komen in Simplon. En dat komt mij helemaal niet uit. Ik verveel me in die tijd namelijk verder wezenloos. Zo erg, dat ik met de Boegies entourage uit Eelde verder buiten maar wat rondhang en overal 'Røtzøløs' neerkalk, de naam van een, dan nog, niet eens bestaande punkband.
Uit pure verveling sta ik ingeschreven als student van de RUG en kom vervolgens nooit opdagen. Alleen de kantine van sportvereniging ACLO mag zich in mijn belangstelling verheugen, want daar is het bier 75 cent. Kom daar ergens anders maar eens om. En ik heb daarmee natuurlijk meteen de essentie van het lid zijn van een sportvereniging te pakken. Je kunt niet zeggen dat ik niets heb opgestoken van de studie, maar nu dwaal ik af.
Bier alleen is ook niet alles en er staan in Simplon een flink aantal leuke concerten op de rol. Misschien overdrijf ik en zijn die concerten helemaal niet zo fantastisch, maar ze staan hoe dan ook garant voor een avondje buitensporige lol en dat wil je als jonge puberende adolescent toch niet missen. Ik heb dan echter geluk. Peter Schriemer, één van de oprichters van Simplon, moet op dezelfde avond dat ik eruit vlieg nog zo'n ondankbare punk de deur uitwerken. "En daar doe je het voor?", zal hij gedacht hebben. Deze gast spartelt echter iets meer tegen dan ik en moet met een welgemikte dreun op de kaak worden uitgeschakeld. Hij een tand minder, Peter Schriemer een bloedvergiftiging rijker, want hygiëne was nu eenmaal niet het sterkste punt van een punker. Ter verdediging hiervan moet ik ook zeggen dat niet in elk kraakpand de watervoorziening even goed geregeld is. Peter moet naar het ziekenhuis en moet daar zelfs een paar dagen blijven.
Zelf kom ik twee dagen later op de Vera Swingavond Lucas Coopman tegen, de coördinator van Simplon en destijds nog een echte welzijnswerker met imposante baard. Ik ben uiteraard helemaal berooid, dus hij biedt me, aardig als hij is, een biertje aan. We raken in gesprek en zo komen we op het voorval van de woensdag ervoor. "Dus jij bent die beruchte Dik!", roept Lucas uit. Ik kan niet anders dan dit te beamen, maar voeg er snel aan toe, dat ik om het goed te maken, wel vrijwilliger wil worden in Simplon. Ik meld me daarna op een heuse Simplon vrijwilligersvergadering. Ik moet zeggen dat ik bijna in de lach schiet, als ik Lucas met allemaal punks om een vergadertafel zie zitten. Dat rijmt toch niet echt met het beeld dat ik van punk heb, maar gelukkig weet ik mij in te houden. Zo word ik Simplon vrijwilliger en sta de woensdag erop aan de andere kant van de bar biertjes te tappen. Ik denk dat een aantal mensen wel raar hebben opgekeken.
Toch ben ik er niet zomaar vanaf. Als Peter Schriemer is ontslagen uit het ziekenhuis, moet ik me alsnog verantwoorden op dezelfde vrijwilligersvergadering. Met behulp van enkele mede-vrijwillig(st)ers en door mijn meest vertrouwenwekkende gezicht op te zetten weet ik mij hier echter doorheen te slaan en ben weer welkom. Zo kan ik weer heerlijk door de zaal stuiteren op de herrie van bijna alle punkbands uit Nederland. Buitenlandse punkbands, op een verdwaalde Duitse band na, zijn in die tijd alleen te zien in Vera. Voor een kratje bier en wat vervoerskosten kun je in Simplon spelen, meer laat het budget kennelijk niet toe. Ik meen me zelfs te herinneren dat er een keer sprake is van The Dead Kennedy's, maar dat men het bedrag van enkele honderden guldens niet aandurft. Ze vragen nou niet echt de hoofdprijs, maar goed geen Dead Kennedys in Simplon in 1980.
Ik sta natuurlijk nu ook regelmatig achter de bar. Aanvankelijk word ik door Peter Schriemer nog een beetje gewantrouwd weet ik nog, maar dat is later helemaal bijgetrokken. Wel weet ik dat hij zich een keer enorm bedonderd voelt. We hebben het met een aantal punkers toevallig over onze middelbare school en Peter komt er achter dat bijna iedereen minstens HAVO of zelfs VWO heeft gedaan. Met open mond stamelt hij: "Maar jullie zijn helemaal niet zo dom!?". Denkt hij daar allemaal kansarme jongeren op weg te helpen, krijg je dit.
Ik zal nog zo'n tien jaar aan Simplon verbonden blijven, de eerste vijf jaar als vrijwilliger, daarna als lid van de staf van Simplon, waarbij ik op het laatst zelfs onbezoldigd cultureel werker ben. Heb toen ook wel eens de andere kant ervaren, zoals Schriemer dat heeft meegemaakt, met vervelende types in de tent. Maar geen dag spijt van gehad. Wat een tijd.

Jessica / No-Song Kutkotz

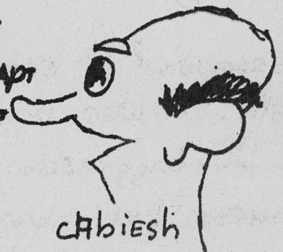
April 1980, ik zie me nog zitten met mijn vader op het kantoor van de onderwijsinspectie. Ik met een zwartgeverfde hanekam en mijn vader in pak. Ik was van school gestuurd maar de school had me eerst moeten waarschuwen, ze werden teruggefloten en ik moest terug. Een week eerder, of ik bij de directeur wilde komen. Ik was met onmiddelijke ingang van school getrapt. Waarom? Er stond graffiti op de voordeur van de school. Hoe wisten ze dat ik het was op zo'n grote school? Mijn punknaam was Jessibal met de a als anarchisme teken. Hoe ik aan die naam kwam weet ik niet meer precies. Zelf verzonnen of zo gedoopt? Ik kwam uit Haren, daar kwamen de ballen vandaan. Jessibal vond ik wel grappig, en ik wilde punk zijn. Ik haatte alles: school, thuis, mijn dorp, en ik was 14 jaar. Wegens slechte invloed mocht ik niet meer met mijn klas meedoen. Dat was mijn straf. Alleen in een troosteloos koud lokaal van onze houten schooldependance mocht ik de proefwerken maken. Fuck you allemaal, als jullie me dan toch van school sturen... Om dat te bekrachtigen had ik een ijzeren fietsslotketting aan m'n al flink kapotte spijkerbroek gespeld. Ik was een rammelend luidruchtig meisje geworden.

Ik herinner nog wel het moment dat ik met een sleutel mijn naam in die grote houten voordeur van onze vooroorlogse school kerfde. Dat voelde vrij onschuldig. Dat ze binnen no-time bij de dader uitkwamen snapte ik niks van. Het was een heel grote school. Dat de dader voor de hand lag omdat er weinig punkmeisjes rondliepen, kwam niet in me op. Ik was onbezonnen naïef.

Na die proefwerkweek kreeg ik alsnog 'ontslag'. Ik besloot fulltime punk te worden en ging in de grote stad wonen. 'Fuck school' schreef ik nog maanden erna op deuren en muren.

S: ik geloof dat jullie al eens betrapt zijn met graffity. B: ja, we zijn betrapt in de kreukelhof*, we schreven onze namen levensgroot, in en op het gebouw. S: wat gebeurde ertoen?
We moesten het reinigen anders ging het kreukelhof* dicht (voor iedereen dus). We moesten het dus wel reinigen. S: Nu we het toch over het kreukelhof hebben, wat vinden jullie ervan?
B: knap geflipt (veel teveel funky music en teveel kleine kinders), maar je kan er soms wel goed ouwe hoeren.
Dit waren dus enige vragen van het interview met de Bodedo's
*= buurthuis

Slonz 0 (1980)

GAT UIT
EEN KRANT.
FRASCATI OP DE NJOE WEEF TOER: TAPES
NITS NOG EVEN EN SLF. TREED EROP
WE HEBBEN ERAL OVERNAGEDACHT
OM FRASCATI O DE PREMIERE TE
GEVEN VAN DE CRACKS.
BY SCAPINO ZYN ER SPUITBUSSEN
TEKOOP VOOR f6.00 PER STUK.
JATTEN IS NOG GOEDKOPER.
SCOPINO HOUDT TEN MINSTE REKE-
NING MET DE FINANCIEELE POSITIE
VAN PUNX. GRAFFITY IS ART
KEEP IT THAT WAY - HIERBY
ROEPEN WE RADAKIMOES UIT TOT
GRAFFITY CENTRUM VAN OOST-
GRONINGEN.
REACTIES OP DEZE KRANT OF KOPIE
VOOR DE VOLGENDE KUN JE IN LEVER-
EN BY DE REDAXIE.

Prafda 2 (1980)

AAN ALLE GRAF-FITTERS IN
STADSKANAAL (STADSKUTKAAL)
WAT IS ST'KANAAL TOCH NOG
SCHOON. ALL DIE MAAGDELIJKE
MUREN, KAN DAAR NIET ES WAT
AAN GEDAAN WORDEN? WAAROM
ZOEKEN JULLIE DE OPEN PLEK-
KIES IN RAJAKIMOES OP!
IK WEET WEL DE SMERISSEN ZIJN
ER FEL OP, MAAR DAN WEET JE IN
IEDER GEVAL DAT JE DE FUCKING
WANKERS ERGERT → (+)
LAAT JE DUS NIET PAKKEN ZO-
ALS WIMPIE WARPIG EN KALK
ER OP LOS. NEEM DE SCHUTTINGEN
B.V NOG ES ONDER HANDEN EN
FRASCATIE KAN OOK WEL EEN
VERFBUURT GEBRUIKEN (BURN
DE PISKO DOWN)
FANX → JOHNNY- Ⓐ

Prafda 2 (1980)

Lucie / Vomittrays

Ik weet nog dat we dagelijks op de trap zaten van het gemeentehuis. Dat er een meid was met Frans Monster als bijnaam en gezocht werd door Interpol. Ze had de halve mannelijke punkscene besmet met schurft omdat ze nogal gemakkelijk was met seks. Het verhaal ging de ronde dat ze katten at omdat ze geen geld voor eten had maar dat was waarschijnlijk een broodje aap verhaal. Je wist meteen wie met haar naar bed was geweest want er werden panden afgesloten vanwege schurft. Verder hadden we nog de Duitse Achim die ook gezocht werd omdat hij betrokken geweest zou zijn bij een straatroof wat ik me bij hem niet voor kon stellen.

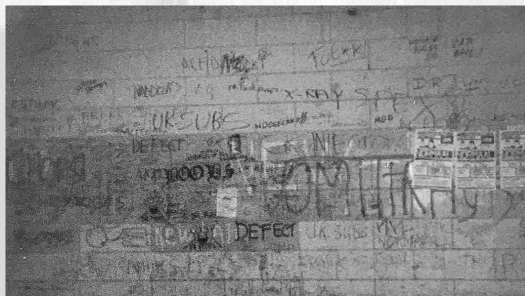
Peter / The Fuck-Ups

Vanaf jonge leeftijd deed ik niets liever dan naar muziek luisteren. Met vrienden platen draaien. Rond mijn 15de/16de waren Deep Purple, Mahavishnu Orchestra, Rory Gallagher, Ten Years After, Harvest van Niel Young, CSN&Y, J.J. Cale en Little Feat populair. Ik hield ook van Lou Reed en door de muziek van Lou Reed leerde ik The Velvet Underground kennen. Dat vond ik erg mooi. Één avond in de week was de VPRO te horen op Radio 3. Daar draaide ze goede muziek en Rik Zaal vond ik het fijnste om naar te luisteren. Hij draaide onder andere Carlsberg. De toen nieuwe band van Arti Kraaijeveld van The Bintangs. Mijn leven veranderde toen ik 's avonds stiekem (ik moest van mijn ouders op tijd naar bed ivm met school) radio luisterend in bed tijdens het programma van Rik Zaal het nummer Roadrunner van The Modern Lovers hoorde. Wow! Dat was muziek! Zoiets goeds had ik nooit eerder gehoord.

Op enig moment had mijn vriend Jan de eerste LP van The Ramones gekocht. Wow. Dat was anders. Ongekend. Geweldig. Dit was muziek die mij echt aansprak en anders was dan wat er was. Ik weet nog dat ik kort daarna op zaterdag naar de stad lifte om bij Hemmes de eerste plaat van The Damned te kopen. "Die is nog niet binnen. Hij komt volgende week", zei de verkoper. (Ik denk dat het Ad Kooi was) De volgende zaterdag lifte ik weer naar de stad. Uitverkocht. "Maar je kunt hem reserveren dan is hij er volgende week". Toen ik voor de derde week op rij op zaterdag naar de stad lifte kon ik eindelijk de plaat van The Damned mee naar het platteland van Noord-Groningen nemen. Direct bij een vriend draaien. Wow. Één van mijn vrienden, ik denk dat het Dirk was zei: "Als je deze plaat twee keer achter elkaar draait, ben je doorgedraaid". Zo heftig vonden we die plaat. Al mijn vrienden gingen over naar punk platen kopen en draaien. Hoewel ik me ook nog kan herinneren dat een vriend, die meer van jazzrock hield, toen ik hem de eerste plaat van The Boys liet horen zei: "Dit klinkt toch hetzelfde als die plaat die je laatst hebt gekocht". Hij had het over de eerste Blondie. We begonnen geïnspireerd door The Ramones en The Damned zelf ook een band. The Fuck-Ups. Rond diezelfde tijd ging ik in de Stad wonen. Progenitive was een populaire Groninger band die ook wel eens op ons schoolfeest had gespeeld. Er waren een aantal nacht en avond zaken met live muziek. Talk of the Town in de hoerenbuurt met een podium hoog in de lucht boven de dansvloer. En De Koffer in de Oosterstraat. Boozy speelde daar veel. Funk en het begrip 'funky' was in die tijd populair. In Bruintje Beer, De Kar, De Blauwe Huzaar werd disco of funk gedraaid. In Vera vonden incidenteel jazz en blues concerten plaats. Vera was met name de plek waar je 's middags op de Kemenade hash kon kopen. Opeens was daar ook incidenteel een punk concert. Herman Brood woonde en speelde veel in Groningen. Ook zijn muziek was in het begin tamelijk 'funky' maar wel snel met veel Rock 'n' Roll invloeden en citaten van Lou Reed en Little Richard. Herman Brood was altijd goed gekleed en had veel uitstraling. Zijn muziek was snel en catchy en zijn optredens waren enorm energiek, opwindend en goed. Hij stond nog niet voor de band als zanger maar zong vanachter zijn piano aan de zijkant van het podium en zijn band was strakker, beter en opwindender dan menig andere band.

We spijbelden veel van school en gingen dan (ook na schooltijd) naar Josje in de Peperstraat. Officieel heette het De Koffiekroeg. De Peperstraat had klinkers en smalle stoepen. Er reden auto's door. In die tijd werd veel geblowed en een aantal mensen in mijn vrienden en kennissenkring gingen heroïne gebruiken. Die laatste groep werd vaak al vrij snel junkie en met velen liep het helaas slecht af. Lang haar was aanvankelijk de gebruikelijke haardracht in die tijd maar zo af en toe knipte iemand, soms demonstratief, zijn haar kort. Josje was bij mijn weten het enige café waar wel punk of New Wave, zoals het toen ook wel genoemd werd, gedraaid. Maar niet veel. Er werd vooral veel Franky Miller gedraaid (alles op cassette). En Bad Company en Graham Parker. Herman Brood kwam er wel en ook de jongens van Phony And The Hardcore. Hun bus stond ook vaak voor Josje op de

smalle stoep. Wij vroegen altijd Richard Hell aan: 'Love comes in Spurts'. Maar het was maar zelden dat ons verzoek werd ingewilligd. Meestal ging de cassette van Graham Parker met het nummer 'Lord, Dont ask me questions' er weer in.

Tegenover Josje was een maagdelijk witte muur (met grote rechthoekige stenen) van een bejaardentehuis/ hofje. Opeens stond er, ik meen in rode letters, The Injectors op de muur. Kleiner stond er ook ergens Vortex. Lange tijd was The Injectors de enige naam op die muur. Op enig moment stond er met zwarte stift The Schoolhaters. Iemand zei dat Herman (Brood) dat op de muur had geschreven. Geen idee of dat waar is. Weet iemand het? Enige tijd later stond er ook met zwarte spuitbus The Boobs. En...jee…wat waren The Boobs goed. Super energiek. Geleidelijk werden meer namen van (Groninger) bands met dikke viltstift en soms spuitbus op deze muur gezet.

Heel af en toe waren er concerten. The Ramones en The Talking Heads in Huize Maas. Dire Straits, The Police, Boomtown Rats, die toen als new wave werden beschouwd en Wayne County, the Boys en The Damned. Er kwam niet heel veel publiek op af maar je zag wel altijd dezelfde gezichten. Dolf, die veel later de geweldige band Evacato Suicidato zou beginnen, was vanaf het begin altijd aanwezig. Hij had lang haar en leek een beetje op een Ramone. Hij was een aardige, relaxte gast maar zodra de band begon, ging hij altijd heftig pogoën. Ik kan me herinneren dat de Damned ook een keer in Vera werd aangekondigd. Daar aangekomen hing er een papier dat The Damned niet door ging maar dat The Softies zouden spelen. Er was niet veel publiek en langs de kant stonden in die tijd de tafels die overdag voor de mensa werden gebruikt. De avond van de Softies stond Dolf wild op een van de tafels te dansen totdat hij er op enig moment doorheen ging.

Op het boterdiep stond opeens een soort schaftkeet. Daar zat Peter Schriemer in. Peter was zanger van Subway, barkeeper in Josje en jongerenwerker. Hij en Siep Wynia waren bezig om een jongerencentrum te maken in de oude fabriek.

GR GRAFFITITI - enkele belangrijke opmerkingen:

1. B.Non en Isaac C. willen interessant doen. Negeren dus ! (met zwarte verf ?) OF Mit BruiN
2. Groepsnamen zijn prima. Maar liever niet van groepen die niet op onze Top 3 of Evt-lijst staan.
3. Groningse bedenksels en geen Amsterdamse overneemsels Pv3 ! Tenzy ze echt zyn natuurlijk (Welcome Amsterdamned hier int Noorden...slym,slym...wat een stad !!!).
4 & KONKLUSY:
Bekyk 't ook maar: als ons iets niet bevalt dan zie je dat vanzelf !

Wie beweert dat muren altijd behangen moeten worden?

Kommer & Kwel 1 (1979)

Jan / Anthrax

Eind jaren 70 / begin jaren 80 maakte de band Anthrax furore in Hoogezand (Fun City) en omstreken. Ontstaan op de middelbare school en met al een eerste optreden na 3 weken repeteren wisten wij op elk feestje cassettebandjes uit te delen van ons repertoire, schreven we onze naam op alle muren, deuren en toiletten en maakten onze eigen t-shirts met sjablonen en spuitbussen verf. Wij vonden onszelf geweldig, maar dat waren we natuurlijk niet.

Hardcorepunk met roots uit de ouwe punkscene: grote inspiratiebronnen waren de Ramones, Dead Boys, The Germs, U.K. Subs en later G.B.H. en Discharge. Tussen al het harde repertoire hadden we echter ook een akoestisch feestnummer, getiteld "bier". Een meezinger, die rustig begon en daarna overging in zware distortion, waarin we luidkeels BIIIEERRRRR schreeuwden. Succes gegarandeerd. We werden benaderd voor een optreden, door iemand die ons tijdens een optreden dat nummer had zien spelen en dacht daarmee een leuke band voor een feest in wijkcentrum De Kern binnen te halen. Geënthousiasmeerd door onze drummer zeiden we meteen "ja". Onkosten en gratis bier waren ons deel. Uiteindelijk bleek het die avond nota bene te gaan om een toernooi tussen tafelvoetbalclubs uit Groningen en Duitsland, waarbij het toernooi afgesloten moest worden met een gezellige feestavond met band. Wij hadden al ruimschoots posters geplakt, promotie gemaakt en onze fans gevraagd die avond te komen. De organisatie had geen rekening gehouden met een geluidsinstallatie en al helemaal niet met een punkband. We leenden een versterker die dienst moest doen als zangversterker, maar die absoluut het geweld van gitaar en bas met distortion niet kon overtreffen. Enigszins gefrustreerd door de entourage en geïnspireerd door de vreemde mix van brave tafelvoetballers met Hoogezandster punks, zetten wij het achter het podium alvast op een drinken. De bedoeling was dat we die avond in twee sets moesten spelen.

Aangekondigd door Mannes Loer met een "hier zijn ze: Anthrax!", gingen we furieus van start met een piepende zangversterker, feedbackende gitaar en zwaar vervormde bas. Op het podium konden we elkaar niet horen, in de zaal was het een grote bak herrie. En ons repertoire kon het publiek totaal niet bekoren, behalve onze aanwezige fans en wijzelf natuurlijk. Het was geen succes. Na de eerste set studeerden we in de pauze nog even een extra nummer in en dronken onze frustratie verder weg. De aankondiging voor de tweede set door Mannes: "ze zullen nu echt proberen beter te spelen, hier zijn ze voor de tweede keer vanavond : Anthrax!" Het enige gejuich kwam van onszelf.

Tijdens de tweede set werd de sfeer slechter en werd onze drummer bekogeld met stokbrood, zodat hij tijdens het nummer achter zijn drums wegsprong en de stokbroodgooier voor z'n bek sloeg. Vol adrenaline hervatte hij het nummer, maar dan 2x zo snel. Onze zanger kondigde "und jetzt ein Nummer für unsere Deutsche Gäste: Fascists!" aan en de toon voor de rest van de avond was gezet: overal klonk brekend glas, werd met bier gegooid en de organisatie kreeg het met elkaar aan de stok. Uiteindelijk ontaardde de avond in een knallende vechtpartij tussen organistoren, tafelvoetballers en andere bezoekers en wij als band trokken daarna onze spullen van het met glas en bier bezaaide laagpolige rode tapijt van het podium, jatten een microfoonstandaard en lieten ons vervolgens vollopen in een nabije kroeg. (de microfoonstandaard hebben we wel braaf de volgende dag met een zware kater weer teruggebracht)..

Onze reputatie als feestband was daarmee gelukkig meteen van de baan. Later tijdens een vakantie op Terschelling werd ons gevraagd of we misschien uit Utrecht kwamen? Ook daar was een band met de naam Anthrax. Weer later tijdens een bezoek aan platenzaak Hemmes in de Steentilstraat te Groningen, vond ik een single van de band Anthrax onder het Crass label en in de bibliotheek trof ik een elpee aan van metalband Anthrax. Tijd om de naam te veranderen: naar een tekst uit een nummer van de band Alternative TV: werd de naam veranderd in Deluxe Green. Voortaan schreven we met onze watervaste stiften overal Deluxe Green, veul moois uut Hoogzand Fun City op de muren, maakten via zeefdruk onze eigen T-shirts en fabriceerden met verzamelde lakens van familie een enorm zwartgeverfd doek voor achter het drumstel. Na een handvol optredens, een opgenomen demo en gedoe in de band besloten we uiteindelijk te stoppen. Zanger Roelsel en bassist Jansel spelen nu sinds 1988 in Rat Patrol.

Ricky / Boegies

Waar zal ik eens beginnen? De eerste graffiti die ik zag was een tekeningetje van een mannetje dat met zijn neus over de muur keek waar ‘Kilroy was here’ bij stond. Dat had, vraag mij niet waarom, een geweldig dramatische impact op mij. In Enschede waar ik toen woonde zag ik, omdat ik er blijkbaar op was gaan letten, opeens ook hier en daar geschrijf op muren. Dan stond er bijvoorbeeld Sperma, Popgroep Kut of Punilux op de muur. Punilux was, hoorde ik in het café, een punklabel van lui van de AKI, onze kunstacademie. Punk? Nou, ik naar de platenzaak om maar eens te vragen. Ik kwam thuis met ‘Hangin on the Telephone’ van Blondie en was verkocht. Ik trok een oude regenjas van opa aan, maakte zelf een button van Blondie door een plaatje uit de Popfoto te knippen en dat over het logo van de FNV te plakken waar mijn vader lid van was. Op school kreeg ik toen gelijk van iemand een cassettebandje met daarop Ivy Green en The Dead Boys. Ik kwam ook voor het eerst Tuppus tegen. Die maakte mij, vanwege mijn uiterlijk, uit voor uilenbal. Toen was natuurlijk helemaal het hek van de dam. De regenjas van mijn vader werd een op het Waterlooplein gekocht leren jack. De haren gingen eraf. Met de school werd gekapt. Een uitkering werd aangevraagd. Er werd verhuisd naar Groningen want daar waren andere punkers en toen was het gedaan met enige hoop op een fatsoenlijke toekomst. Toen wij een keertje naar Kaasee in Rotterdam gingen werden we daar uitgelachen vanwege onze Twentse tongval. Toen bedachten wij op de terugweg voor de gein de geuzennaam Boer’n Punx. Nou, daar hebben we toen heel Nederland maar mee onder gekladderd. Vooral Tuppus was er erg handig in. Die had kunstacademie gedaan, kon goed fotograferen en maakte hele mooie spuitmallen. Ikzelf was wat minder fanatiek. Ik gebruikte alleen dikke stiften van de HEMA, die waren makkelijk te jatten. Geld wou ik er liever niet aan uitgeven want dat had ik nodig voor shag en bier, mijn eerste levensbehoeftes. Als je je op een verdwaalde dinsdagavond zat te vervelen ging je gewoon de straat op om de boel, in naam van de zelfpromotie, wat onder te kliederen. Kon je ook nog een klap op je bek krijgen of gedoe met de politie. Machtig vermaak! Vandaag de dag gebruiken de jongelui daar veilig thuis bij papa en mama op de zolderkamer Instagram voor. Dan zeg ik toch: “Mwoah”. Ik vond kwa graffiti vooral de kelderbar van VERA een prachtige muur die was helemaal vol gekliederd. Dat moesten ze op een dag zo nodig over gaan schilderen. Stom natuurlijk, je moet graffiti altijd laten staan, voor de eeuwigheid. Volgende generaties moet er gewoon met nog beter kliederwerk overheen. Graffiti expo’s in een museum vind ik ook maar nix. Maar ach, zo is de mens nou eenmaal.

Marius / The Zips

Een kliederaar was ik niet. Hoewel we onze bandnaam in metershoge letters op een schutting voor een bouwproject in het centrum van Stadskutkaal hebben gekliederd. En ook op de gereformeerde kerk. Dat was omdat we de muziek verzorgden voor een film van het gristelijk jongerenwerk. De jongerenwerker van dienst vond het een goed idee voor de aftiteling onze naam ergens op een muur te kalken zodat dat gefilmd kon worden. Vonden wij ook een goed idee. Zijn kerk had een hele gave muur! Dat was niet echt de bedoeling. En hij vertelde daarvoor flink op z’n flikker heeft gehad van het kerkbestuur dat zijn Ich Hab Es Nicht Gewusst niet accepteerden. Verder is het nummer Frascati’s Burning ontstaan nadat we de tent uitgegooid werden nadat we de plees hadden volgekalkt.

Boobs tel: 050-250000

malafide

reeds 3x heeft de kapper inde visserstraat het geflikt

kanker

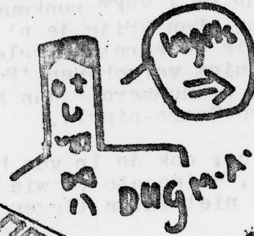

Heden ontvingen wij bericht dat na een moedig gedragen lijden is overleden de Oprichter en Oud-directeur van deze bedrijven de Heer Wynand

Om m'n graffity van z'n kutmuur te halen

Dug-r.i.p. - gemerkt van Herr SPIV!

MR. SPIV

Voor ... Jongens
Imp. Geskus b.v. - Putten

society killers

Politie wordt tegen fietsen gestolen & dronken MAKEN sjamWAN dronken

→ BLZ 13

FAMILIEBERICHTEN
kunnen van maandag t/m vrijdag van 8.30 tot 17 uur telefonisch worden op gegeven onder nr. 5852220.
Na 17. uur tot 20.30 uur nr. 5852230 of 5852231.

GRAFFITY = LEUK

Kommer & Kwel 1 (1979)

Gerlof / The Mets

Begin jaren 80 van de vorige eeuw werd besloten dat het tijd werd voor ons om onze muzikale verrichtingen vast te gaan leggen op vinyl. De bedoeling was om een maxi single te maken met daarop 6 eigen geschreven nummers. De boel werd bekostigd met geld van optredens en bijdragen van de vaste crew plus bandleden. De opname studio bevond zich in de Steentilstraat te Groningen, op een bovenverdieping ergens in de buurt van waar toen platenzaak Hemmes zat. De nummers werden zo live als mogelijk opgenomen op een 4-sporen bandrecorder en na een dagje doorwerken sond alles erop en was de boel tevens afgemixt.
De hoesjes hadden we al voorgedrukt, en de titel van de maxi single zou “Nie wieder” zijn. In België hadden we een adresje gevonden om de plaat te drukken. Belastingtechnisch was dat toendertijd nog een voordeeltje, mits je niet aangehouden werd bij de grens (ja, ja, er waren toen nog grenscontroles). De mastertape werd opgestuurd naar België en ze zouden bellen als de 500 platen klaar zouden zijn. Toen de grote dag was gekomen gingen we 3 man sterk (chauffeur Koko, zakenbehartiger John en ondergetekende), op weg naar onze zuiderburen. Bij aankomst bleek dat onze belgische vrienden de nummers niet op een maxi single hadden gezet maar op LP (EP in dit geval), met aan beide zijden ieder 3 nummers. En wat nu ? Opnieuw drukken zou te lang duren want we hadden de single presentatie al geregeld voor de volgende dag. Dus gingen we maar bellen met het thuisfront, in dit geval onze vaste grafisch ontwerper Robert Gerritsen, om hem te vragen of we ’s nachts nog een nieuwe, grotere hoes konden fabriceren. En natuurlijk liet hij ons niet in de steek, dus toen we aankwamen in Delfzijl, zijn we linea recta naar jongerencentrum Sjangpouk gereden, waar Robert al klaar stond om direct aan de slag te gaan. Uit één of andere strip had hij een tekening van een cowboy gepakt met de tekst “klik” erbij. Die nacht hebben we 500 hoezen gezeefdrukt zodat we de EP “Klik” de volgende dag konden presenteren in Sjangpouk.
De hoesjes die eigenlijk voor de maxi single waren, hebben we later hergebruikt voor de cassette die we samen met Awful Noise hebben opgenomen.

Michael / Puinhoop

Toen ik in 1980 op het Heijmanscollege kwam was ik direct onder de indruk van de punks die daar rondliepen in hogere klassen. Ik kocht de eerste platen van The Clash en schafte op basis van de bandnamen op de schooltassen en jassen platen van Dead Kennedy’s, Crass en U.K. Subs aan. Ik was in die tijd heel erg van de Two-Tone ska en bands als The Specials en The Selecter hadden op het podium dezelfde tomeloze energie als menig punkband. M’n allereerste punkconcert was op de Sterrebosmanifestatie op 9 Augustus 1981. Bij Bunker uit Rotterdam zat ik op het stenen muurtje voor het podium en had perfect uitzicht op zowel de band als het publiek. Ik zag alle punks van m’n school pogoën alsof hun leven ervan afhing en was zeer onder de indruk van het hele gebeuren. Sindsdien heb ik de leren jas van goede familievriend André/Subway overgenomen (m’n vader zat met hem in de eerste versie van de band) en richtte ik tijdens de Dead Kennedys en MDC in Amsterdam in 1982 m’n eerste punkband op. Spuitbussen waren in die tijd veels te duur en haalden we gratis bij de V&D. Vooral de gevangenis en het dienstkeuringsgebouw aan de Verlengde Hereweg moesten eraan geloven. Wat we spoten waren voornamelijk eigen bandnamen en een gecirkelde A. Ook gebruikte ik veel verf voor m’n leren jas. Daarop sjabloneerde ik talloze bandnamen en de verflagen waren op een gegeven moment zo dik, dat er af en toe een brok van de jas afviel. Het kliederen ging binnenskamers door toen m’n band, na het Grand Theatre en bij onze drummer thuis aan de Rijksstraatweg, in de Rood Wit Zwart oefenruimte terecht kwam. De muren van die (operatie) ruimte waren voller dan vol en toen de hele handel gerestaureerd werd in Januari 2014, kwamen grote delen vrij met de graffiti van destijds.

Marieke / No-Song Kutkotz

Toen ik bijna 16 was meldde ik me bij de Soos (Sociale Dienst). “Mijn ouders hebben financieel afstand van me genomen”, zei ik, wat overigens niet waar was. De dienstdoende klerk keek me medelijdend aan en zei: “ach meisje, dan heb je zeker recht op geld, ik maak het in orde”. Ik sliep op banken en zolders en in het kraakpand op de Haddingedwarstraat 2. Daar woonden Marcus, Henkie en drie Willems. Als we de kachel aanmaakten sloopten we een stuk huis voor brandhout. Bijna iedereen had een uitkering. Dinsdag was uitbetaaldag en kon je het geld contant ophalen.

Het was 1978 en de café’s mochten alleen lang open zijn als er live muziek was. Af en toe kwam ik nog thuis. Mijn vader was directeur van een grote modezaak aan het A-Kerkhof. Ik kreeg een kamertje in een belendend pand: A-kerkhof 39A. Midden in het centrum van de stad was het een zoete inval bij ons in huis. De ontmoetingsplaats was de keuken. Martin Bril woonde ook bij ons in huis en als de markt bij het eerste daglicht werd opgebouwd, jatten we soms een kist tomaten voor een week tomatensoep.

Ik was in het bezit van de liefste Engelse bulterriër ooit, Elsa. We gingen vaak naar de overburen (Albertus Magnus) om studentjes te plagen. Met hond konden we daar alles doen. Ze waren bang. Ik wilde graag drummen. Toen ik wat geld verzameld had, toog ik naar het Noorder Muziekhuis. “Ik wil een drumstel”, zei ik. Vanaf toen speelden we in huis elke dag tot de politie kwam. Ik en Laura. We begonnen een bandje de M-Vitamins, afgeleid van Amfetamine. Mijn drumstel werd in beslag genomen, de buurvrouw werd gek van mij. De politie stond zomaar in ons huis en ik vocht als een leeuw. Mijn hond sloot zich vrolijk aan. Maar we eindigden gezamenlijk op het bureau. Boos als ik was, ben ik het eerder genoemde M goedje gaan verkopen tot ik een nieuw drumstel had. Dat werd mijn Gretsch. Inmiddels een oude vrouw die ik nog steeds koester. Mijn vader zei dat we onder de zaak mochten gaan oefenen. Dat mocht tijdens de sluitingstijden van de winkel. Gouden tijden braken aan. Elke nacht waren we daar. We moesten door donkere gewelven onder de zaak doorlopen en langs de griezelige bulderende oliestook. En oefenen onder de stoep van het A-Kerkhof. Tijdens de pauze zaten we soms in Zwartsenberg. Ik had alle sleutels inclusief het alarm. We gingen ons dan verkleden en in de etalage staan om mensen aan het schrikken te maken. Of we deden ons te goed aan de Droste bonbons die eigenlijk bedoelt waren voor de aankomende bruidjes. Allerlei muzikanten kwamen langs. Zoumana Diarra, Han Bennink (om mijn snare te stemmen), Vernon Reed om te jammen, maar ook Appie Alberts (wat geen succes werd) en vele anderen. Ik was me er niet van bewust hoe sjiek dit eigenlijk was. We hadden de tijd en ruimte om eindeloos te pielen. Soms clean, soms met drank en drugs. Iedereen kwam langs.

Aan de overkant van de stalen ingang in het Lutkenieuwstraatje zat een clandestien gokhol. We groetten elkaar altijd vriendelijk en hielden elkaars deuren in de gaten. Als we gingen optreden mochten we de bus van Zwartsenberg mode gebruiken. Een doorn in het oog van iedereen die daar werkte maar mijn pa was nu eenmaal de baas en daar werd niet tegen in gegaan. Hij was voorzitter van de Groninger City club en van de kamer van Koophandel. Toen het oude politiebureau aan het Martinikerkhof gekraakt werd heeft hij meubels uit de zaak geschonken. Toen hij eens laat kwam op een vergadering van de KVK gaf hij dat als reden op dat hij te laat kwam. Hij moest naar een opening van een nieuwe onderneming, een gekraakt winkeltje. Iedereen verstarde van ontzetting. Hij streed tegen de komst van het verkeerscirculatieplan, Max van Den Berg en Jacques Wallage.

Het wemelde van de oude etalagepoppen in de kelder onder Zwartsenberg. Dat samen met de wetenschap dat er wellicht ook mensen onder de kelder begraven liggen en de brullende oliestook, maakten dat we soms ook bang waren, spoken zagen en elkaar ophitsten. We durfden dan bijna niet meer door de schaduwen naar buiten te lopen. Soms haalden we grappen uit met de poppen. Bijvoorbeeld door ze buiten vast aan een ketting te leggen en er allemaal ketchup op te gieten… Op de dag dat mijn pa met pensioen ging moesten we alle sleutels inleveren. Het was afgelopen met de pret. Zwartsenberg heeft de tand des tijds niet overleefd. Nu zit daar boekhandel van der Velde.

Het was een tijd waarin alles kon. Voor mij was het bijzonder maar ook grenzeloos. Het is nu ondenkbaar hoe ver ik kon gaan vanaf m’n 15de zonder dat er een haan naar kraaide. Ik was een kind eigenlijk nog, ging niet naar school maar geen leerplichtambtenaar die zich er mee bemoeide. Maar die tijd heeft me wel gevormd. Er bestond nog geen social media. Ons huis had geen telefoon, als ze me al zochten was ik onvindbaar. Ik zei gewoon dat ik er niet was. Identificatieplicht en BSN nummers bestonden nog niet. Nu dik 40 jaar later kan ik me schamen dat ik me soms zo asociaal gedragen heb. Maar ik denk met weemoed aan de vrijheid. Ondanks mezelf heeft de vertrutting enigszins bij me toegeslagen. Misschien tijd voor een nieuwe bulterriër?

Maak / Boegies

Punk, het begin….
Voor mij begon het eigenlijk met Mud! Bij de buren, een paar deuren verderop, stonden we te springen op de bank. Dynamite in Toppop! Eindelijk een keer andere muziek… een verademing. Ik had lang haar op m'n 15de. Dat viel wel op in een dorp, maar ik wilde anders zijn. Elke dag hingen we doelloos rond bij de jukebox in cafetaria van Mill. Zündapps en Puchs voor de deur. Om de week op zaterdagavond disco bij het plaatselijke cafe-restaurant. Eerst stevig indrinken, want binnen was het te duur. En daar sprong ik als een gek in het rond, op "Down, Down" van Status Quo. Als enige… niemand die het begreep.
Nog een mijlpaal: Iggy met "Lust For Life'' en niet te vergeten "Denis" van Blondie. Ik zat de volgende morgen al vroeg in de bus naar stad, om dat singletje te halen. Pa en ma waren erg blij, dat het lange haar eraf ging. Mijn 2 akoestische gitaren ruilde ik in voor een elektrische. Rechtshandig helaas. In het Noorder Muziekhuis ben ik de hele middag bezig geweest er een nieuw setje snaren op te zetten. Had ik nog nooit gedaan.

Uit pure verveling hadden we besloten een bandje te beginnen. Goed plan, bleek later. We gebruikten een oude radio als versterker en een bandrecorder voor opnames. Al konden we voor geen meter spelen, wij vonden het geweldig klinken.
Hoogtepunten:
Stiff Little Fingers in het Sterrebos. Geweldig, wat een belevenis. Voor het eerst zag ik punks uit het hele land (Amsterdam). Een groots pogofeest. M'n broek hing op m'n knieën.
999 en the Stranglers in de Evenementenhal. Met Frank op de brommer, een tas bier en voetbal mee. In zo'n grote zaal kun je vast mooi voetballen dachten we. Met een ferme uittrap, zat de bal meteen klem in het plafond. 999 was top!
Punkconcerten in Huize Maas. Daar, waar ik eerst nog naar schoolfeesten ging, werden nu punkconcerten georganiseerd. De ongeveer 10 punks die de stad toen telde verzamelden eerst bij café de Opera. Daar tekenden we bliksemschichten op ons gezicht. Dat vonden we wel punk. Permanent markers altijd op zak want de hele stad moest volgeklad, jawel, met "SEX en PATAT".
Over Sex gesproken, the Pistols waren er ook. Ik werkte bij de DOMO en werd na mijn werk door een collega afgezet bij Huize Maas op de Vismarkt. Uitverkocht!!! Ik kon mijn oren niet geloven. Er waren maar 10 punks in de stad. Ik ging aan de overkant staan, nam een aanloop, schoot langs de kassa, trap af, trap op en bereikte het midden van een stampvolle zaal. 3 seconden later werd ik eruit gezet. Ik probeerde het nog een keer… met hetzelfde resultaat. OK, achteringang proberen. Daar stonden nog eens 100 man. Groot feest. De stoom sloeg uit het dak. En toen ging de achterdeur open. Haha.
5 januari 1980. Deze datum staat in mijn geheugen gegrift. Groot punk/new wave feest in Simplon en het 1ste optreden van de Boegies. Volle zaal, aardige mensen, supersfeer. Je voelde een soort verbondenheid. Er stond iets te gebeuren. Zo moest het zijn. Dit was wat ik wilde!

Henk / Pleeboy

27 Juni 1981. Ik zou invallen voor de drummer van No Prove. 't Was mijn eerste keer dat ik weg ging met de luitjes rond Kotx. Ik zal 15 zijn geweest. Bus kwam aan. Gerard Hanekam die helemaal waus was van dagenlang speed en zuipen rende de bus uit en sloeg de eerste de beste jongen die hij zag tegen de grond. En zo ging dat de hele avond door. Ik zag iemand in z'n buik gestoken worden, een ander werd met fietskettingen aan barrels geslagen. Scheermessen, flessen, 't was echt bizar. Ik zat het allemaal aan te kijken samen met Erwin, de broer van Toos die in de Kroepoeks speelde. De Kroepoeks lagen overigens volkomen bezopen op het podium onzin uit te kramen. Die hebben geen nummer gespeeld. Kotx was fantastisch maar ik heb niet gespeeld want tegen die tijd was het afgelopen.

Vlak voordat we weg gingen, kwam er bij de bar een enorme dikke Groninger naar me toe met in elke hand een bijl en die vroeg: "Jij komt toch ook uit Rotterdam?". Ik stamelde dat ik weliswaar uit Rotterdam kwam maar er verder niets mee te maken had. We moesten de bus inrennen en die werd bij vertrek flink bekogeld. De versterking was aan gekomen. Een redelijk lange tijd kon je in Simplon beter niet zeggen dat je uit Rotterdam kwam.

BEWIJS VAN TOEGANG

En dan is er nog Wim Dussel die altijd van die zielege vermakelijke stukjes schrijft over de P.T.T. en V.C.P. Maar ja dat gaat vervelen op de duur, zodat hij nu iets nieuws heeft bedacht waar hij op kan kankeren.... Juist ja "Viltstifterij"

Ja wim Dussel begrijpt er nix van, maar ik ben ook niet van plan het te gaan uitleggen, Hij krijgt in ieder geval nog wel een Kerstkadoo.

STAD

Nog even een vervolg op mijn stukje van zaterdag met betrekking tot het centrum van Groningen, waar ik het niet meer zo aardig vond met al die kapotgeslagen ruiten en ramen. Om van de viltstiften maar niet te spreken, en de verfspuitbus, met of zonder dat giftige drijfgas. Zelfs al zou dat er wel inzitten dan weerhoudt dat de spuiters niet door te gan met hun werk. De mooiste muren, zojuist ten koste van vele duizenden guldens weer gewit of gecrêmed (zoals het gebouw van een verzekeringsmaatschappij bij de Herebrug in Groningen, maar je kunt er tientallen noemen) de mooiste, helderste, schoonste muren worden beklad en beklodderd -en waarom? *U weet wel waarom* stond er vorige week op die muur van dat genoemde gebouw geschreven. Nee, ik weet NIET waarom en met mij duizenden, tienduizenden stadjers niet. *Werken is ziek zijn* stond er op het Kattenhage en je hoeft er verder niets aan toe te voegen om te weten uit welke geest dit komt. Dan is er een malloot die overal en overal de naam van zijn muziekgroepje kloddert en die nota bene door een buurtblaadje waarin toch soms aardige dingen staan, wordt opgehemeld door met hem een interview te hebben waarin gezegd wordt dat ..iedereen hem kent door de vele opschriften met viltstiften" of woorden van die strekking, want ik heb dat krantje inmiddels wel weer naar de groenteboer gebracht.

Ik vind dit soort dingen verdrietig, te meer omdat die schrijverij begaan wordt door de generatie die beweert dat wij, de ouderen, het zo slecht deden en doen. Het zijn diezelfden die de mond vol hebben over een beter milieu, een leefbare omgeving, een fijne binnenstad en weet ik wat al niet meer. Ik blijf in hun eerlijke bedoelingen geloven, maar zij zouden er goed aan doen, zo wil het me voorkomen, als ze ook eens daadwerkelijk toonden van goede wille te zijn. helaas, mijn laatste bezoekje aan de Groninger binnenstad deed me wat dat betreft het ergste vrezen.

de PUNX zijn de AXXY

Feministen blazen porno-bioscoop op

Eindelijk komt er eens een zender in de Lucht die Alleen punk draait. Deze Etherpikaat baalt van al het gezeur, dat Etherpiraten vaak van die afschuwelijke Nederlandstalige kutmuziek uitzenden. Hij maakt daar Een abrupt einde aan door alleen PUNK uit te zenden. Het beheer van deze zender staat onder A3 te Sapper MEer. Het is wel bekent op hoeveel megahertz hij uitzendt: 98,6 of kan 39. Op zondag 9.15 – 11:30 's morgens A3 is zwaar tegen dictatuur gekant (wij ook-red), stelt Voor dat het programma niet door hem maar door JULLIE gemaakt wordt. Bandjes met muziek En aankondiging kun je kwijt bij A3 of Rappo Ruck.

ZoZo

FERNSEHEN

Nix Aan! 1 (1979)

De Kip / Roeg Toeg

Ik mag mezelf bij de eersten rekenen die bij het Grand Theatre en het Oude RKZ binnen was. En daar ben ik trots op. Ik ben tegenwoordig van beroep verkeersregelaar, die zien zichzelf allemaal als reserve politieagent en dan ben ik de vreemde eend in de bijt.

Ik heb jaren gekraakt gewoond naast Simplon. Daar woonde ik met Guus en Ineke. Op de benedenverdieping had Guus z'n houtopslag. Daar woonde ik na Huize Nix Aan aan de Carolieweg. Boven wat nu de dump is of het pand ernaast. Dat huis had twee verdiepingen. De eerste verdieping boven een winkel en die lag vol met puin. Maar er was wel een werkende WC zonder afvoer. Op een gegeven moment komen de mensen van die winkel langs om te klagen dat de WC op hun plafond doorspoeld. Uiteindelijk hebben we daar niet lang gezeten. Daarna ben ik dus naast Simplon, naar het Boterdiep verhuisd. Daar heb ik vrij lang gezeten. Daarna ben ik naar de Haddingestraat 7 gegaan. Eigenlijk was het Haddingedwarsstraat 2a. Daar woonde ik met Henk, Toni en Peep. Er was nog een huis naast wat er eigenlijk ook bij

VRAAG 4 : Hoe zie je de Kip art productions.
Kip : Die zie ik als een voortzetting van mijn graffity bezichheden doch nu op een intelectueel niveau.

hoorde met Cor die geen punk was. Ik ben daar gekomen via iemand van de Stuff Vrij partij. Toen Henk vertrok, werd het een beetje Klein Hoogezand. Daar hebben we tot 1984-85 gezeten.

Overigens nog een leuk verhaal over hoe we aan nummer 7 zijn gekomen. Wij woonden op 2a en we hadden Paultje eruit gezet. Hij had er een pak melk staan van een paar jaar over tijd. Toen we al z'n spullen eruit hebben gegooid, hebben we dat pak melk op straat geflikkerd en is er een auto overheen gereden. De buren hebben toen de politie gebeld want ze dachten een lijk te ruiken, zo stonk het. De politie en brandweer hebben nummer 7 opengebroken maar er was niks. Ze zijn zonder de boel dicht te maken weggegaan en toen zijn wij erin gegaan. We hebben een doorgang gemaakt van 2a naar 7, de boel weer dichtgemaakt en toen hadden we dat erbij.

Aan de Haddingestraat hadden we ook een radiostation. Dat was een hoog huis en we hadden een technicus die een goede zender had gebouwd. Het heette De Zendmacht en we hebben het best wel een poosje gedaan, ik denk wel een half jaar. Samen met Toni, Henk en Slonz. We namen de programma's van te voren op en zonden ze uit vanaf een afgesloten ruimte waar die zender stond. Ik deed een programma van een half uur in plat Gronings en vertelde een heleboel oude volksverhalen. Ik trok de parabels eruit en plaatste dat in de huidige tijd. We zonden elke zondagmiddag uit en we hadden een heleboel luisteraars in het Huis van Bewaring. We kregen vaak brieven omdat we een erg makkelijk postadres hadden. Ze konden ons van de Kop van Drenthe tot aan Hoogezand ontvangen.

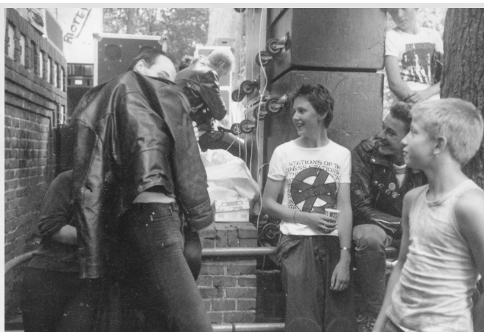
Trudie

Ik geloof dat het in het jaar 1980 was dat ik van Herman Brood wat meer richting punk ben gegaan. Ik zat toen op het Praedinius en trok veel op met Mirjam en Liesbeth. En toen ik door al het gefeest bleef zitten, kwam ik bij Michelle en Clien in de klas en daardoor kwam ik in Simplon terecht. En toen ik het jaar daarop nóg een keer bleef zitten moest ik van school en ging naar het Sint Maarten College en daar kwam ik weer andere punkers tegen zoals Onno. Onno met zijn hanekam en kistjes en zijn scooter. Achterop die scooter ben ik bijna bevroren aangekomen toen we in de winter van één of ander punkfeest in Zwolle terugreden naar Groningen. Als ik niet een dubbelgevoerde legerbroek en leren jas aan had, kon ik het vast niet meer navertellen.

Overal waren punkfeesten in die tijd. Het waren op zich niet altijd feesten, maar er was wel altijd bier en vaak was er een optreden of anders een pick-up met lekker ruige muziek. In augustus was er altijd Sterren In Het Bos (later in het Park, maar dat was niet meer zo gezellig). Ik herinner me nog goed de optredens van Gang of Four en Dexy's Midnight Runners in 1980 en die vond ik toch echt wel beter dan Herman Brood. En verder deden we daar eigenlijk helemaal niks behalve bier drinken en een beetje lol trappen. En ook in de vele kraakpanden was altijd wel wat te beleven.

In die tijd deden we alles zelf: ons vervelen en ons vermaken, we knipten elkaars haar en we verfden ons haar met verfpoeder van feestwinkel Mulder en kregen het met scheerzeep of gewone zeep lekker woest. Blonderen was ook een must: Superblonde van l'Oreal was erg geschikt daarvoor en dan een paar keer, want anders werd je haar niet blond genoeg. De brandwonden op je hoofd en het

afbrekende haar nam je dan op de koop toe. Volgens mij heb ik mijn haar geblondeerd nadat ik na het eten zonder te betalen met Rappo uit de pizzeria in de Peperstraat ben gerend en een jaar niet in de Peperstraat durfde te komen. Ik naaide zelf ritsen in mijn broeken en bedrukte t-shirts met sjablonen en textielverf en haalde weerstandjes en andere elektronika en lollig spul zoals blinkertjes om oorbellen van te maken. Ook gaatjes in oorlellen prikte ik zelf, bij mezelf een aantal, maar ook bij anderen. Met een scherpgevijlde oorbelsteker en een kurk erachter en genoeg sterilon. En muziek maken deden we ook allemaal of we het nou konden of niet. Ik zat met Liesje in een bandje en speelde gitaar op een zoveelstehandse gitaar met skablokjes erop en die zo'n slappe hals had, dat ik er hele gave geluidseffecten mee kon maken.
Er was altijd wel iets te beleven in Groningen. Bij Simplon, Vera, de Bronx, het oude RKZ en andere kraakpanden. Zelf woonde ik een tijdje in de Hofstraat, wel leuk in de binnenstad, maar op een gegeven moment kreeg ik zo vaak bezoek van mensen die onderweg tussen de Bronx en Vera toch 's avonds laat even een gratis biertje kwamen drinken. En ik wilde niet wéér een klas overdoen. Toen ik naar de Oosterpoort ging verhuizen hield dat op, het ging blijkbaar toch om het bier. Toch hing ik zelf ook graag aan de bar en dat was te merken aan mijn leren jasje. Die had zulke smerige mouwen vol opgedroogd bier, die moest ik als ik bij mijn ouders langsging buiten laten staan. En deze kon door die mouwen ook daadwerkelijk staan. Best wel heel smerig als ik er nu op terugkijk. Maar het was dan ook een zoveelstehands leren jasje. En daarna kreeg ik van mijn vader toch maar een nieuw leren jasje!

Jan / Jetset

Ik was een jaar of 12 toen ik de Sex Pistols op de radio hoorde en dat was veel leuker dan disco en die slappe middle-of-the-road jaren 70 muziek. Het was een soort van openbaring. Maar ik ben nooit zo'n punker geweest in uiterlijk. Toen ik op de lagere school zat, ben ik begonnen met Nanno en Herman, die in dezelfde straat woonden, muziek te maken in een garage. We hebben het niet vaak gedaan want anders kwam de hele buurt in opstand. Toen het RKZ gekraakt werd kregen we een repetitieruimte in de kapel en oude keuken en later op de afdeling van de operatiekamers. We hadden eerst alleen een kast om de apparatuur in te zetten en daarna konden we in de oude keuken en de kapel repeteren. Moesten we telkens flink slepen met alle apparatuur.
Het RKZ was het ziekenhuis waar m'n vader gynaecoloog was. Dus zijn ziekenhuis was gekraakt en zijn zoon stond misschien wel in de kamer waar hij talloze keren heeft geopereerd.
Ons eerste optreden met Jetset was met John, de eerste zanger, op het Martini On The Rocks festival in Simplon in 1980. Het was mijn eerste keer in Simplon en ik keek m'n ogen uit. John kreeg uiteindelijk last van braafheid. Hij vond het allemaal te eng worden en werd in het voorjaar van 1981 vervangen door Marieke. Punk was alles zelf doen. Je ging niet alleen luisteren naar muziek maar je ging het ook zelf maken.

De laatste opnames van Jetset werden in Simplon gemaakt. We wilden allemaal iets anders en hebben deze opnames gemaakt maar nooit uitgebracht. Het stomme was dat nummers die we hadden opgenomen we daarna niet meer live speelden terwijl mensen daar wel om vroegen. Dat gaf de nodige discussies.

De krakers waren heel kwaad over het nummer "Gooi Die Steen Maar". We hadden een keer een optreden in Het Witte Huis, een kraakpand waar later het grote PTT gebouw kwam. Nanno had al de nodige bedreigingen ontvangen en we hadden een erg felle discussie of we het nummer zouden spelen. Maar uiteindelijk hebben we het niet gespeeld.

Michiel / Rags

In Mei 1981 speelt de Groninger No Wave band Rags (Slonz, Michiel Postma en Marco van Welzen) in het voorprogramma van the Fall in Vera. Eigenlijk is het een dubbelvoorprogramma, samen met de Aigretjes. The Fall begint net wat bekendheid te genieten in Nederland en is in de undergroundscene al redelijk populair. Die avond van het concert is Vera dan ook gevuld met 300 bezoekers. We hadden met de Rags al wel eerder opgetreden in Simplon op de festivals Rock against Religion en het onvolprezen Rock against Bhagwan, maar dan had je het meestal over 40-50 bezoekers. Verder hadden we eenmaal opgetreden in een buurtsoos in Noorderhogebrug voor eenzelfde aantal bezoekers, maar dat was het dan wel. Deze 300 man in de zaal van Vera, dat was wel andere koek! We waren voor het optreden

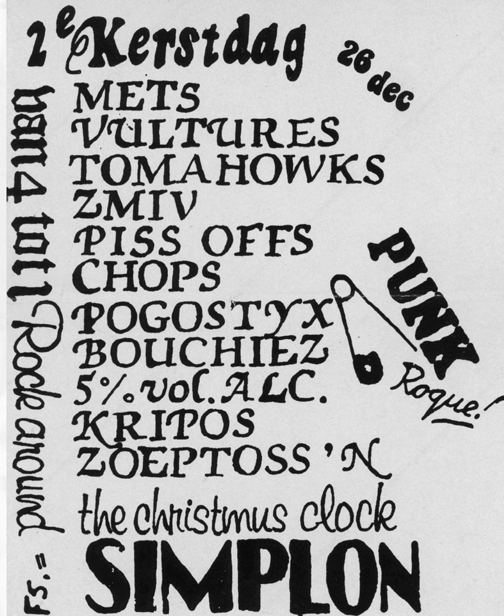

dan ook flink zenuwachtig. Door op het podium minder stress te hebben, speelde ik net als later bij Fahrenheit 451 vaak met mijn rug naar het publiek. Dan kon ik me beter concentreren, en hoefde het publiek (en in Vera in dit geval, in mijn ogen een enorme mensenzee) niet aan te kijken. Na concerten werd ik vaak aangesproken dat mensen dit heel cool vonden, ik liet hun maar in deze waan, ze moesten eens weten…. Nu 40 jaar later durf ik dit wel toe te geven, ik deed het uit pure angst. Het concert zelf liep na een aarzelend begin eigenlijk wel goed, het publiek applaudisseerde zelfs bij sommige nummers, voor ons een graadmeter voor een eclatant succes. Euforisch liepen we naar boven naar de kleedkamer (overdag de Kemenade voor de stufverkoop, waar junks zich glazen koffiemelk inschonken en daar 6-8 suikerklontjes ingooiden, zodat ze niet hoefden te betalen voor een consumptie) om ons te gaan laven aan het welverdiende bier, behalve Slonz want die was straightedge en dronk niet. We proosten alcoholisch en non-alcoholisch met elkaar op het succes, tot de zanger van de the Fall, Mark E. Smith bij ons kwam staan. Één van ons vroeg of hij ons had zien spelen, en ja dat had hij. 'I think you should quit playing music' was het enige wat hij zei, daarna vertrok hij weer. Bam…., dat kwam hard aan, dat was niet voor meerdere interpretaties vatbaar. We waren allemaal ook nog eens fans van the Fall. Nu stond hij wel bekend als een norse, stuurse en vervelende man en hadden ze blijkbaar aan de grens problemen gehad waardoor ze hun apparatuur niet hadden kunnen meenemen en op geleend materiaal moesten spelen, maar een beginnende band zoals wij toen waren, mag je best een hart onder de riem steken in plaats van ze keihard onderuit te schoffelen. De stemming was daarna minder euforisch en ik geloof dat ik verder de hele avond in de kelderbar ben gaan zitten en the Fall heb gelaten voor wat het was. Ik had die avond geen zin meer in hun tegendraadse muziek. Een grotere anti-climax was voor mij die avond in elk geval niet denkbaar. De dag later kwam van het Dagblad van het Noorden nog eens de volgende klap. In de recensie van het concert werd over beide voorprogramma's niet eens gerept, met geen woord! Een paar weken geleden draaide ik van een punkverzamel CD the Classical van the Fall, wat een goede band was het toch eigenlijk en wat een eigenzinnige zanger, maar sympathiek ben ik hem nooit meer gaan vinden.

Pietje Punk / Pogostyx

Als je er in de punktijd punk uit wilde zien, hoefde je alleen maar even langs de kapper. Je was al punk als je een net, kort kapsel had want alle anderen hadden lang haar, snorren, baarden en matjes. Een net kort kapsel was genoeg, want hanekammen en spikes kwamen pas later. Samen met een vriendje van school waren we de enigen met zo'n kort kapsel (en een veiligheidsspeld door mijn wang) en dus ook de enige punks op school. We hadden gehoord dat er een punkband zou optreden in Simplon. Ik was nog nooit in Simplon geweest, want dat was een beetje een suf jeugdhonk waar een enorme hippiesfeer hing. Er stonden bloembakken langs het podium en alles ademde hippie. Tót die dag van het punkoptreden. Volgens mij waren het de Vopo's uit Zwolle, een van de oudste Nederlandse punkbands. Samen met Peter, de zanger van de Boobs, en nog een handjevol punks waarvan ik de namen niet meer weet, gingen we naar Simplon. Daar werd de aanwezige hippiegemeente getrakteerd op een nieuw 'dans' fenomeen, de pogo. Tijdens het pogoën werd er volop met bier gesmeten en werden de bloembakken omver getrokken. Op de vloer ontstond uit de plas bier en de modder uit de bloembakken een vrolijke modderpoel waarin heftig werd gepogood en werd

uitgegleden. Die avond werd Simplon drastisch verbouwd en veranderde het van een hippietent tot een punkhol dat de komende jaren het middelpunt van de Groningse punk zou worden.
Ik lees net in de krant dat er in 2024 een definitief verbod komt op wegwerpplastic in de horeca en bij festivals. Dat lijkt me een goed idee want de punk is toch al een tijdje voorbij.

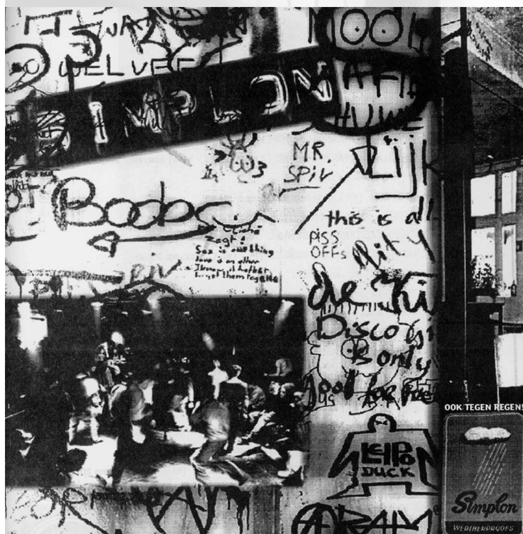

Dat lijkt misschien een rare gevolgtrekking, maar dat is niet zo. Ik zal het even uitleggen. Vóór de punk was er namelijk geen wegwerpplastic in de horeca en bij festivals. Iedereen dronk zijn bier gewoon uit een glas (zoals het hoort) of uit een flesje. Een flesje bier kostte in die tijd 1,25 gulden in Simplon. Ik had een studiebeurs van 1000 gulden en woonde gratis in een kraakpand, dus ik kon 800 flesjes bier per maand kopen. Those were the days. Maar even terug naar het glas. Op 10 december 1977 traden de Sex Pistols op in Groningen en wel in Huize Maas. Net als in elk etablissement in Groningen werd er volop bier geschonken in glazen, maar waar de uitbater geen rekening mee had gehouden, was dat al die lege glazen door die punkjes op de grond werden gegooid. Hierdoor ontstond er een enorme ravage op de dansvloer en liepen een aantal mensen ook wat snijwonden op. Vanaf die dag was het afgelopen met glas tijdens concerten en deed de plastic beker zijn intrede. Ik durf haast te beweren dat we zonder de punk nooit aan de plastic bekers waren gegaan. Ik wil dus nog wel even achteraf mijn excuses maken voor die plasticberg die de punkers hebben veroorzaakt, maar van ons hadden ze het bier ook gewoon in glazen mogen blijven serveren.

Het leuke van de punktijd was dat het kinderlijk eenvoudig was om een bandje te beginnen. Een bandje was zo gevormd en het repertoire was niet al te ingewikkeld. Zo was er met kerst een kerstoptreden in Simplon. We hadden de Pogostyx opgericht en hadden ongeveer 1x geoefend. In feite kwam het erop neer dat ik als zanger one, two, three, four zou schreeuwen en dat iedereen dan zoveel mogelijk herrie zou maken en ik mijn teksten zou schreeuwen. Wat me nog bijstaat, was dat ik op de kerstavond voor het optreden voor een rijksdaalder een overgebleven kerstboom kon kopen op de Vismarkt. Ik stond de volgende dag met die boom op het podium en sprong bij het eerste nummer tussen het publiek om te pogoën. Iedereen dook op de boom en echt binnen een minuut was er van de boom helemaal niks meer over. Helemaal niks.
Bij een ander optreden in Woerden had ik alleen een optreden maar geen band. Ik vroeg twee jongens mee met een bas en een gitaar en iemand om te drummen. We hadden geen drumstel en onderweg vonden we langs de kant van de weg een leeg olievat. Die namen we mee en eenmaal in Woerden leenden we nog een trommel van de lokale drumband. Klaar drumstel. We begonnen vol overgave aan het optreden en na een kwartier waren we allemaal kapot. Ik was zo schor als een kraai. Na het optreden kwam er een punkmeisje naar me toe die zei dat ze het een geweldig optreden vond, maar dat mijn teksten een beetje moeilijk te verstaan waren. Ik moest daar hartelijk om lachen want ik had helemaal geen tekst en had alleen maar onzin geschreeuwd. Zo makkelijk was het om in een punkbandje te spelen.

Karin

In 1981 ging ik HBO-J (jeugdwelzijnswerk) doen in Groningen en vond via via een kamer in Lewenborg. In het 2de jaar van de opleiding ging ik stage lopen bij Simplon. In het kader van: daar lopen 'moeilijke' jongeren en dan konden we daar leuke activiteiten mee doen. Hahaha, er ging een hele nieuwe wereld voor me open!! 's Middags hoefde ik pas om 2 uur te beginnen, tot een uur of 10 's avonds. Ik leerde daar achter de bar staan, bier tappen, plaatjes draaien, zeefdrukken, offsetten en niet te vergeten bier drinken. In Simplon heb ik bier leren drinken. We gingen elke avond uit, elke avond aan de drank, en vooral veel, heel veel, fijne muziek. Ik leerde in Simplon de Boer'n Punx kennen zoals ze zich toen noemden, Dikkie, Tonnie, Frankie, Alle, Sanno. Ook was Simplon de thuishaven van de Boegies, vooral Mark en Hein, die ik dan ook redelijk goed heb leren kennen. Het leven dat ik in Simplon leidde leek me wel wat dus ging ik steeds minder vaak naar school en uiteindelijk ben ik gestopt met m'n studie om fulltime Simplon medewerker te worden; niet in de laatste

plaats vanwege al die leuke, stoere punk-jongens die daar rondliepen. M'n ouders trokken hun handen van me af bij zoveel stompzinnigheid mijnerzijds en ik ben min of meer gedwongen in kraakpand 'de Schoolstraat' terechtgekomen, omdat ik geen cent te makken had. Ik kan me nog herinneren dat ik daar voor het eerst bij Dikkie op z'n kamer was: hij draaide de LP Damned Damned Damned van, hoe kan het ook anders, the Damned. Ik had nog nooit zo'n teringherrie gehoord. Ik heb echt moeten wennen aan punk; nu krijg ik er geen genoeg van. Dus ik kon m'n hart ophalen bij al die concerten in Simplon en niet te vergeten Vera natuurlijk. Wanneer er geen concert in Simplon was dan zaten we wel in de bovenbar of in Vera. Ik kan met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zeggen dat ik in die jaren alle maar dan ook alle bandjes gezien heb die in Simplon en in Vera optraden. Maar helaas weet ik daar niet veel meer van (Drank? Drugs?) tenzij ik het vermeld heb in m'n dagboek. Zo las ik later dat ik bij het concert van the Gun Club ben geweest in Vera (hoe kan ik nou zoiets vergeten?!?). Het concert van the Damned kan ik me nog wel een soort van herinneren maar dat is meer omdat Rat Scabies me meevroeg naar zijn hotelkamer (no comment). Ook de band Serious Drinking kan ik me nog goed herinneren, maar dat komt omdat ik daar de poster nog van heb en ik 'n tijdje met een van de twee zangers heb gedate. De U.K. Subs kwamen ook regelmatig voorbij; ik kwam Charlie Harper tegen bij Dikkie thuis en toen kregen we allemaal een LP van de Subs. Dan had je naast al die bandjes elke week een swingavond, in Simplon èn in Vera, en daar moest je natuurlijk ook altijd bij zijn; stel je voor dat je wat zou missen ;-P Maar er bestond meer dan alleen Simplon en Vera. We gingen heel vaak naar café Fumeurs (later the Cave), the Bronx (maandagavond cocktailavond), het Hijgend Hert (elke avond jenever-avond met als afsluiting 'The End' van the Doors, elke avond opnieuw) en af en toe disco-dansen in de Troubadour of in de Kar. Het leven in die tijd was één groot feest: zonder verantwoordelijkheden (als je je soos-briefje moest inleveren dan had je het al enorm druk), alleen maar uitgaan, bier of andere spiritualia drinken, af en toe 'n oppeppertje om wakker te blijven… Dit luizenleventje heb ik een jaar of 5, 6 volgehouden en ik kijk er nog steeds met veel plezier op terug. En dankzij Harold herleef ik deze tijden weer een beetje want zonder hem zou ik niet meer zo vaak naar Vera gaan om leuke bandjes te kijken en bier drinken en Dikkie weer tegenkomen en ik ben zelfs naar Londen geweest voor een concert van: jawel, the Damned.

GRAFFITY IN A'DAM

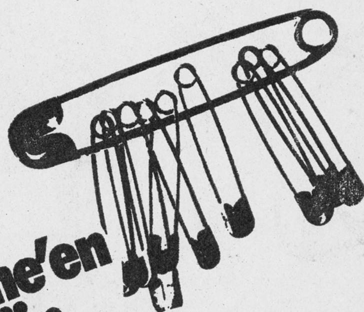
SCHUTINGTAAL

In het algemeen wordt er verondersteld dat alle goeie graffity uit A'dam komen en dat Dr.raten de zynen de besten zyn ect.
Dit is echter lulkoek
Want graffity in A'dam wordt al aardig verpest door al die lulstukjes in de Revu, HP en het Parool en hierdoor krygt deze kunstvorm veel te veel publiciteit en wordt het commercieel met als gevolg dat allerlei domme diskoos nu ook onzinnige kreten op de muur gaan schryven!!!
En waarom moet het allemaal op A'dam gecon. centreerd worden.
Jk ben er laatst nog geweest en ik moet zeggen dat het allemaal nog wel meevalt en dat die stukjes in de revu enzo sterk overdreven zyn.., en in Groningen en R'dam heb je ook best goeie, zoniet betere graffitie.
Dus graffitici uit A'dam, zorg dat je niet door de commercie wordt ingepakt en weiger zulke stukjes.

DIT IS BLADVULLING

art?

© DR.P

'No Name'en 'Anus' zijn de centra van de graffiti

→ nu zyn ze beide dicht!!!

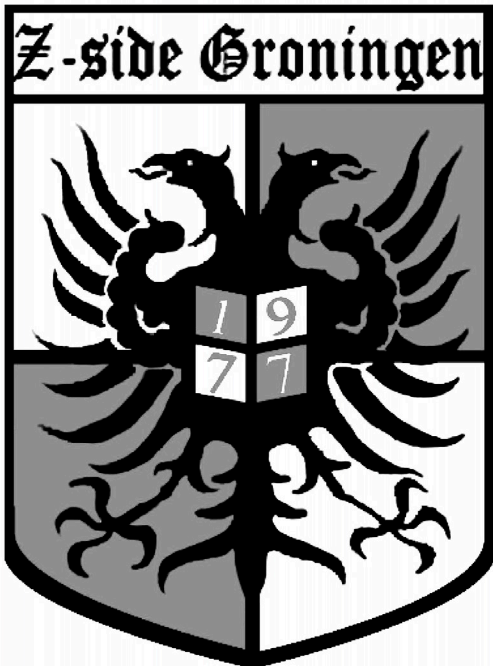

Peter / Slonz

Ik ging op mijn 14de tot en met m'n 17de veel naar FC Groningen. Er zat destijds iemand (achternaam was Muntjewerf, kan zo z'n voornaam niet herinneren) bij mij in de klas op het Zernike College die ook nogal fanatiek supporter was. We gingen samen naar het voetbal en wij kregen langzamerhand een behoorlijk groepje supporters mee op een bepaalde plek in het stadion. Gewoon mensen die voetbalgek waren en niet gewelddadig, die er dus een vrolijke boel van wilden maken. Lawaai, toeters, snippers, etc. En wij kregen een aanhang en besloten op een bepaald moment in een eigen vak te gaan staan. Dat vak noemde we Parkside Vak Z (naam had ik bedacht met referentie naar park en Zaagmuldersweg). De Groep was op een gegeven moment zo'n 30-40 personen groot, maar maakte kabaal voor bijna heel het stadion. De meer hardcore en veel grotere groep trouwe supporters stonden altijd achter het doel op de Zaagmulders weg. Ik speelde destijds al een poosje met de gedachte om beide groepen te verenigen en dan voor de hele club supporters de naam Z-Side (Zaagmuldersweg Side) te gebruiken. Ik weet niet meer wanneer precies maar tijdens een specifiek belangrijke wedstrijd kwamen een aantal supporters van de Zaagmuldersweg kant onze club (Parkside vak Z) weer uitnodigen om ook bij hun te komen staan. Dit hadden ze al een aantal keren eerder gedaan maar tot dan toe was er nog niet veel trek bij mensen in ons vak. Ik besloot echter die dag om gewoon met z'n alleen naar de Zaagmulderswegkant te gaan, onder het mom van samen staan we sterker. Dat vond gehoor en zo verdween de naam Park Side vak Z en ontstond wat ik overal rondbazuinde: de Z-Side. Volgens mij was die naam in een paar wedstrijden al volkomen ingeburgerd.

Binnen de Z-side waren destijds verschillende facties. Die meer opgebouwd waren vriendenclubjes van mensen die elkaar kenden. Dus facties die alleen voor het voetbal gingen maar ook clubjes die niet vies waren van wat rellen. Er was destijds niet één harde kern hoewel dat misschien voor de buitenwereld wel zo leek. Clubjes konden het ook behoorlijk met elkaar aan de stok hebben. Ergens eind jaren 70 kwam de boel steeds meer in de ban van het echt gewelddadige werk. Ik was toen overigens al weg. Ergens begin jaren 80 werd van Gool (ex-drummer van onder andere Nul-50) één van de boegbeelden van de Z-Side. Hij kreeg een enorm artikel in Voetbal

International waardoor de Z-Side hooligans meteen op de landelijke kaart stonden. Vanwege m'n status (bedenker/oprichter van Z-Side) genoot ik destijds bij Z-siders van eerste uur (ook de meer gewelddadige types) veel respect. Ik kwam tot in begin jaren 80 nog supporters tegen in de stad die me (nog) kenden, en me vertelden over de ontwikkelingen rond de Z-Side. Ik weet dat ze een kraakpand hadden ergens bij de Nieuwe Weg in de buurt. Een nieuw soort Z-Side clubhuis. Ik ging al een hele poos niet meer naar de wedstrijden toe en werd daar uiteindelijk een keer naar toe gesleept door een van de nieuwere generatie organisatoren (die zichzelf ook zag als een soort nieuwe leider op organisatorisch vlak).

Ik kan me herinneren dat daar allerlei types rondliepen die ik niet kende en me met argwaan aankeken, maar omdat ik voorgesteld werd als iemand die belangrijk was voor geschiedenis was er wel weer respect. Behalve wat mensen van het eerste uur, denk ik dat maar weinig mensen bovenstaand verhaal kennen. Heb er verder ook nooit mee te koop gelopen, en distantieer(de) me ook liever van het hele gebeuren.

Laura / No-Song Kutkotz

We hadden iemand weggebracht naar het station en Bert, de zanger van een voormalig bandje, en ik liepen voorop. "Kom", zei hij, "we steken vast over voor we bij de stoplichten zijn". We renden over en ik liep tegen een rijdende auto op en lag plots op mijn rug. "Trek me op", zei ik, "ik heb niks". Bert en de rest twijfelden maar ze trokken me op en ik had niks. Nou ja, toen de politie uiteindelijk erbij kwam met de vraag wat er aan de hand was zeiden zowel de chauffeur als ik "niets".Bleek dat hij gedronken had en daarom niet zo heel snel had gereageerd op mijn actie. Maar ja, dat hoefde de politie niet te weten. "Nou, doe dat dan een beetje aan de kant", zei hij. Terwijl we wegliepen en ik mijn bijnaam Tankie kreeg, hoorden we de ambulance voor niets komen.

Rob / Noxious

Drank, drugs, harde punkmuziek en meurende kraakpanden. Groningen bruiste van de underground toen ik er begin jaren 80 woonde. Als opstandige puber zijnde was de komst van de zwartbeleerde punkgolf sowieso geweldig. De 'no future & fuck alles' mentaliteit sloot in ieder geval naadloos aan bij het 17-jarige, tegen alle autoriteit aanschoppende, dwaallicht dat ik in 1977 was. De nieuwe muziekstroming werd vol overgave omarmt. Wat een openbaring! Eindelijk verlost van die nichtendisco en hippiezooi. Alice Cooper was nog te pruimen, maar verder had ik bijna geen klik met wat er was. Never mind the Bollocks werd natuurlijk als eerste compleet grijsgedraaid. Hierna volgde snel het vinyl van Sham 69, Dead Boys, Damned, Cockney Rejects en meer. Zelfs de eerste van de Clash was toen die uitkwam een tijd te pruimen. Het gevoel wat het opriep kan ik nog steeds herinneren, het was als een thuiskomen in een opwindend bad.

Geheel volgens de tijdgeest werd in Utrecht waar ik vandaan kwam met andere gelijkgestemde mafketels een punkband opgericht, de Noxious. Spelen konden we in het begin praktisch niet, maar dat maakte geen moer uit. Zolang het maar zo snel mogelijk gespeeld en keihard was. Schreeuwen ging me goed af, waardoor ik al snel tot zanger werd gebombardeerd. De weinige nummers die we hadden klonken trouwens door het gebrek aan techniek en een aangename hoeveelheid bier elke keer totaal anders. Dit kwam dan weer mooi van pas om een beetje tijdvullend op het podium te staan en zo veel mogelijk herrie te maken. Het publiek had het volgens mij nooit in de gaten, die waren ook vaak net zover weg als wij en liepen of met hun vingers in de oren (kunstacademie Joy Division mietjes) of lekker te pogoën. Er heerste in die tijd in ieder geval nog een soort verbondenheid in de punk wat optreden in andere steden je altijd welkom deed voelen.

Na ons tweede optreden in Simplon besloot ik spontaan te blijven plakken. Het was duidelijk dat er een absoluut toffe sfeer heerste, die voor mij in Utrecht langzaam minder werd. Daar was trouwens ook geen punktent zoals Simplon of een zaal zoals Vera.

Verder speelde mee dat ik ingepalmd werd door een best mooie punkster waar ik bij kon intrekken. Zo ging dat toentertijd. Niet altijd slim achteraf, maar daar kom je later pas achter.

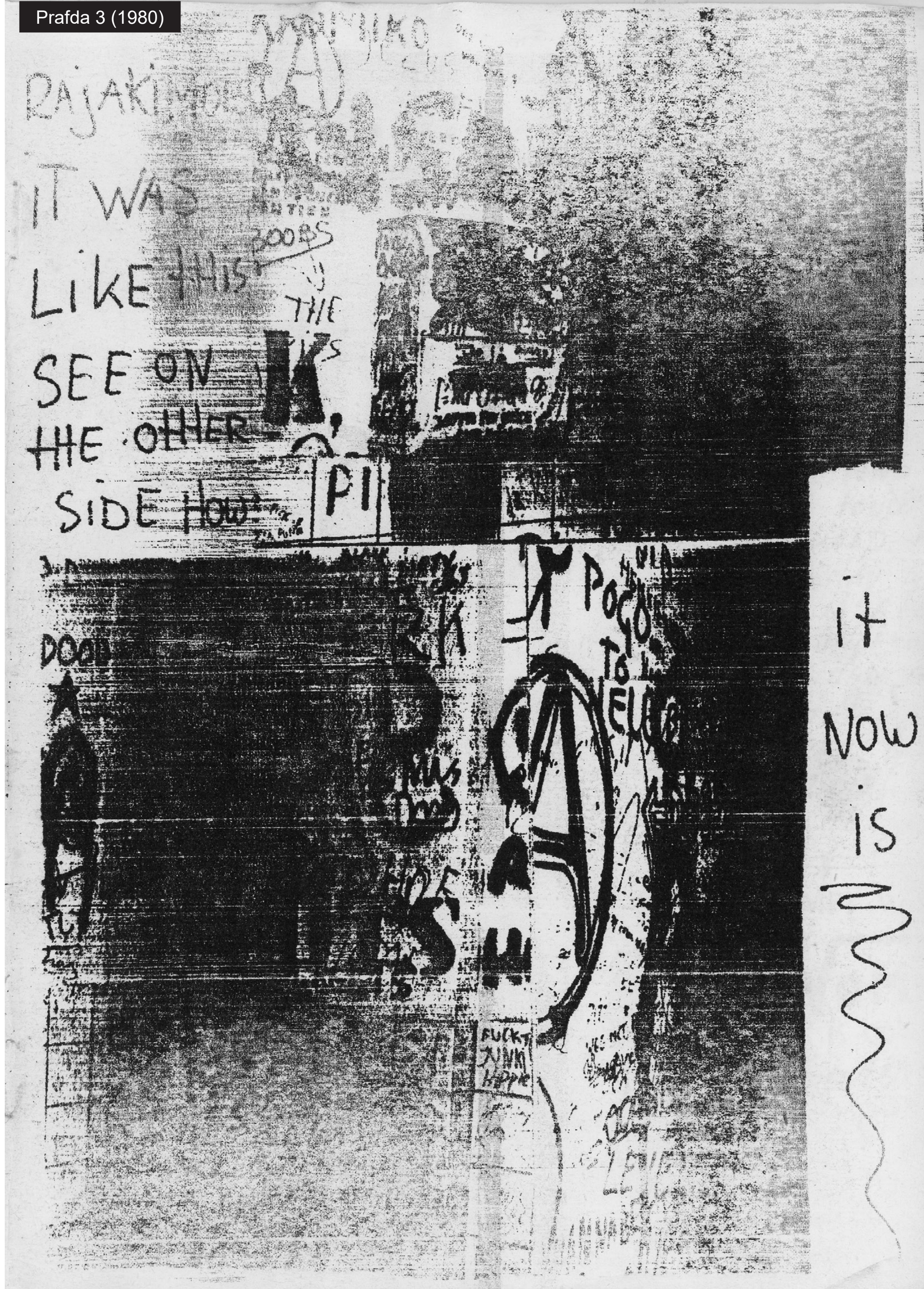
Ik weet nog dat opperpipo Peter Schriemer me lang met een argwanende blik bleef aankijken. Hij had wel in de gaten dat een van ons zich had laten insluiten om wat proletarisch bezig te zijn na het optreden. Dat deden we vaker als afspraken niet nagekomen werden. In dit geval de hoeveelheid beloofde (zeer belangrijke) bierbonnen in combinatie met arrogant afwimpelen. So fuck you Schriemer. Voor de rest no hard feelings, hij deed ook veel goeds daar.

Wat volgde was een tijd van veel bands kijken, grote hoeveelheden drank, snuiven, doorhalen en met volle overgave naar de klote gaan. Chronisch blut zijn hoorde er ook bij. Ik kan me nog herinneren dat ik van iemand ooit een pilletje kreeg met de woorden "hey man, hier ga je je fijn door voelen". Die avond haalde ik prompt zo'n ouderwetse op munten werkende parkeerautomaat met betonnen voet uit de grond om die naar Simplon mee te slepen. Voor de deur werd ik omsingeld door de Wouten en na een schop tegen hun autodeur, onderuit gewerkt. Op een of andere manier werd ik niet een nachtje vastgezet, maar de kans op wat kleingeld was verkeken. Creatief was ook om feesten te organiseren waar mensen hun eigen drank voor mee moesten nemen. Dat leste de dorst ook wel goed.

Op een gegeven moment was de koek op in Groningen. Ik voelde dat ik weg moest, waarschijnlijk uit een soort noodsprong om nog wat van mijn leven te maken. Ik ging echt naar de klote toen. Dus even spontaan als dat ik gekomen was, was ik weer vertrokken. De wilde haren zijn tegenwoordig grotendeels verdwenen, behalve de drang naar vrijheid dan. Ook het vele drinken en gebruik van drugs in alle soorten en hoeveelheden behoort tot een ver verleden. Neemt niet weg dat ik met een glimlach op m'n gezicht aan die tijd terug kan denken.

We hebben het overleeft!

RAJAKIMO
IT WAS
LIKE THIS
SEE ON
THE OTHER
SIDE HOW?
BOOBS
THE
K
PI
DOOD
POGO
TO
HELL
FUCK
PUNK
Hippie
it
Now
is

Marco / Rags

De foto is uit April 1981 en gemaakt door Frank Straatemeier voor de Groninger Gezinsbode. “Verzamelde ‘punkers’ voor het jongerencentrum Simplon”. Die ‘punkers’ zijn Geert, Frank, Kip, Van Gool, Korf, Lex, Henkie en Tonny, met nog net een stukje Rappo in beeld. En daartussenin sta ik, een beetje achteraf tegen de muur. De anderen zijn geanimeerd aan het lachen of proberen intimiderend de camera in te kijken. Ik kijk opzij en niet bijzonder gelukkig. Misschien was dat een mislukte Gary Numan pose. Of misschien omdat ik me iets dichter bij Van Gool bevond dan mij lief was. Ik was geen hardcore punk maar een colbertpunk - niet te verwarren met fashionpunk! Op school was ik bij Michiel Postma in de klas terechtgekomen en we gingen samen een punkblaadje schrijven en begonnen een band met Peter Slonz: Rags. Michiel kon goed raggen op zijn gitaar en Slonz was Slonz. Ik wist niet zo goed wat ik met die basgitaar aan moest, maar dat gaf toen niet zoveel. We bereikten al snel het hoogtepunt van onze muzikale carrière: support act van The Fall in Vera. (In Nederland betekende dat voor de meeste mensen niet zoveel, maar toen ik jaren later in Engeland ging wonen heb ik daar veel kudospunten mee gescoord, want hier stond Mark E. Smith - “and yer granny on bongos” - nog altijd in hoog aanzien.) Dat concert was in Mei 1981, kort nadat deze foto is gemaakt. Podiumvrees, kijk ik daarom wat ongemakkelijk op de foto? Ik denk dat het meer is omdat mijn beste maatjes er niet bij waren. Het leuke van die punkscene in Simplon was de enorme variëteit, de subgroepjes die met elkaar en langs elkaar (en soms tegen elkaar) punkten, en daar is deze foto een aardig voorbeeld van. Hier staan we allemaal kameraadschappelijk bij elkaar, maar soms moest je hard wegrennen om geen blauw oog op te lopen, vaak zonder duidelijke reden. Twee jaar later zou ik met Peter Jan (van de formidabele Aigretjes) in Simplon’s videogroep belanden. Onze videoavonden in de bovenbar werden nog wel eens door een groep punkers verstoord die weinig van onze artistieke aspiraties moesten hebben. (En misschien hadden zij geen ongelijk. Ik heb een paar jaar geleden een paar videobanden uit die tijd terug gevonden en laten digitaliseren, maar ik heb ze nog niet durven bekijken.) De bandjes waar ik in speelde kregen steeds pretentieuzere namen (Images Immortelles! La Última Paradoja!) en hadden niet zo veel meer met punk te maken: post-punk funk of zoiets. En zo ebde Simplon langzaam weg uit mijn leven. Uiteindelijk zou ik er alleen nog komen voor de videogroep of af en toe de filmclub of een swingavond. Maar goed, die foto. Ik kreeg hem toegestuurd door mijn broer in Nederland die hem was tegenkomen in het Poparchief. De vergeelde uitgescheurde papieren versie die ik had ben ik lang geleden kwijt geraakt. Mooie flarden van herinneringen aan een drukke en chaotische tijd. Veel bier, lawaai en plezier. En viltstiften natuurlijk.

Disco-kids are fuckin dego-Gits!

CVC kills disco kids!

DR. FILTH
(VOORHEEN „THE OBSCENE WHOPPER” & NET NAAR DE KAPPER GEWEEST)

Nix Aan! 1 (1979)

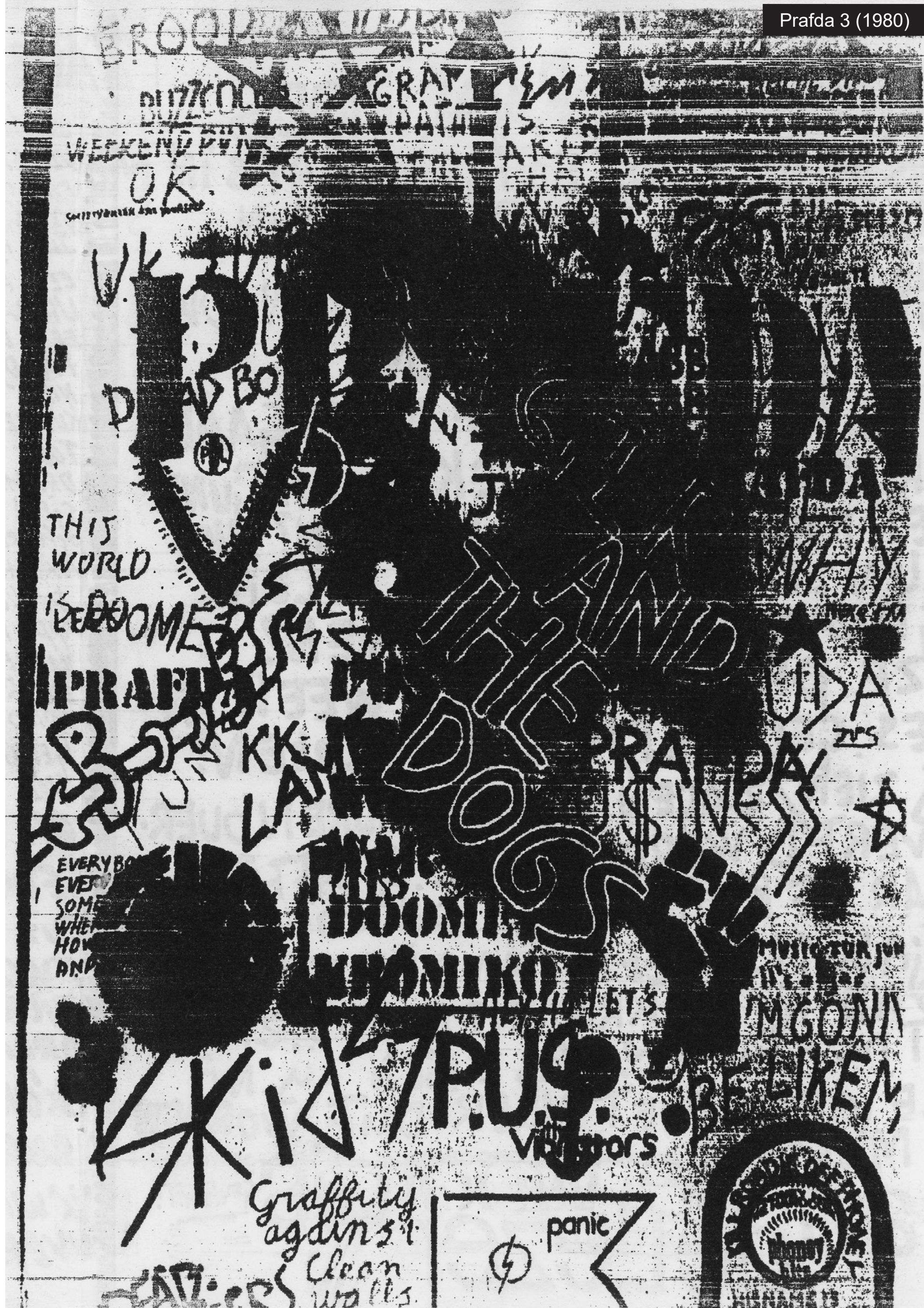
Michelle

Waarschijnlijk was 1980 het ideale jaar om 16 te zijn. Wij mochten alles: roken (ook wiet) en drinken (ook sterke drank); overal waren niet-commerciële jongerencentra waar bands speelden en allerlei activiteiten waren; er was geen verplichte sluitingstijd in Groningen dus er was altijd nog wel ergens een kroeg open; als je uit huis wilde had je recht op een uitkering en een woning. Bovendien was er nog geen aids, dus seks was leuk, overvloedig en zorgeloos. Het punk-liefdesleven leek op een carroussel, waarbij iedereen ooit wel eens met elkaar in bed belandde. Kids van nu zouden stinkjaloers zijn als ze wisten welke vrijheden wij als 16-jarigen hadden.
Een paar jaar daarvoor, toen ik 13 was, had ik de slimste career move van mijn leven gemaakt: ik was bij platenzaak Hemmes gaan werken in de Steentilstraat. Ik ging op een zaterdag de nieuwe plaat van de Stranglers kopen, het was stervensdruk en iedereen moest lang wachten voor-ie zijn/haar elpétje kon gaan beluisteren in de speciale luister-booth. Toen ik weer buiten stond met mijn felbegeerde elpee in bruine papieren zak wist ik ineens: hier wil ik werken. Dus: met knikkende knieën weer terug naar binnen, naar de grote Roel Hemmes om hem te vertellen dat hij me moest aannemen. Die vond het waarschijnlijk grappig, zo'n jonge, fanatieke muziekfreak en voor 2,50 gulden per uur nam hij me op in het team. Het grootste voordeel daarvan had ik me niet eens gerealiseerd: niet alleen werd ik snel de 'punk-expert' van de zaak en kreeg ik alle toffe nieuwe platen als eerste onder ogen, maar ook verkocht Hemmes tickets voor concerten in Simplon en Vera en dus was er altijd een vrijkaartje voor mij! Ik kon elke band gratis zien, als het tenminste mocht van mijn moeder.
Als ik nu in mijn oude agenda van 1979-1980 kijk welke bands ik gezien heb, sla ik steil achterover. Peter Weening in Vera was duidelijk de beste programmeur van Nederland en hij haalde elke band die wat voorstelde naar Groningen. Als ze niet in Vera speelden dan was het wel in het oude RKZ, Simplon, Huize Maas of het Sterrebos.
Ergens in 1978 verandert er iets in de agendapagina's. De vrolijk gekleurde doedels met stiften en potloden van cirkels, bloemetjes en andere meisjesdingen veranderen. Geen kleuren meer, maar alleen nog rode en zwarte pen en stift. Ook het handschrift verandert: de letters zijn niet rond meer, maar lijken steeds meer op spijkerschrift. Allerlei puberale hartekreten over vriendjes en sowieso elk woord wordt ineens geschreven met zoveel mogelijk Q's en X-en en steevast staat er een pijl onder. In plaats van pagina's met oefeningen voor een handtekening staan er nu probeersels van bijnamen die mogelijk geschikt zouden zijn als tag. De fantastische winkel Flokstra werd leeggeroofd om aan de onbetaalbare spuitbussen, Eddings en metalen sjabloonletters te komen. Op de muren van de stad of -veiliger- op de wc's van Simplon en Vera zag je terug wie de concerten bezochten en welke bands er speelden. Alleen al in 1979-1980 zag ik volgens mijn agenda heel veel Nederlandse bands: The Ex, Vopo's, Mecano, Ivy Green, Toilets, Nasmaak, Nitwitz, Boobs, Subway, Boegies, Vomitrays om maar een paar te noemen. En ook heel veel buitenlandse: Gang of Four, The Beat, Replacements, U.K. Subs, Passions, the Cure, the Boys, Bauhaus, Pere Ubu, Bad Manners, Ruts, Echo & the Bunnymen, John Cooper Clark, Theatre of Hate, Kowalski, Slits, Modettes, XTC, Wreckless Eric, Crass, Exploited, DAF, Comsat Angels. Behalve punkbands waren het dus ook reggae, ska, new wave, Neue Welle etc, alles kwam langs.
De punkers die naar Simplon en Vera gingen waren een zootje ongeregeld dat overal en nergens vandaan kwam, en wij vonden elkaar vooral in de muziek. Aangezien midden op de dansvloer staan steevast blessures opleverde zoals blauwe plekken, tand door de lip of kopstoten, stond ik vrijwel altijd aan de veilige zijkant van de zaal, waar ook de boxen stonden. Dan kon je ook nog wat zien, zonder dat er de hele tijd iemand voor je gezichtsveld stond te springen. Het heeft me wel een permanente piep in mijn oren opgeleverd, maar het was het waard!

***Met dank aan**: Arie Franken, Derk Jan Wooldrik, Dik Huizing, Dik Smid, Eva Oling, Frank Scholtens, Geert Jan Ubels, Gerlof Timmer, Henk den Toom, Hugo Engwerda/Kladmuur, Ineke Liesting, Jan & Marieke, Jan Plenter, Jessica de Rooij, Karin Venekamp, Laura Luken, Lucie Kooistra, Marco van Welzen, Marieke Zwartsenberg, Mario Nedt, Mark Tilstra, Marius Dussel, Martin Nuiver, Meint Dussel, Michelle Provoost, Michiel Postma, M'jan, Nanno van Delden, Paul Gnodde, Peter Luining, Peter Smidt, Poparchief Groningen, Richard de Jong, Ricky van Duuren, Rienk Vierstra, Rob Nieuwenhuizen, Thermo, Trudie Labuschagne, Tup Wanders*

Prafda 3 (1980)

Arie / The Zips

Het was eind 1979 en we werden gevraagd of we in het voorprogramma van Normaal wilden spelen. Dit zou dan in de Sorghvliethal te Veendam moeten gebeuren. Uiteraard hebben we daar volmondig “ja” op gezegd.
Ongeveer een maand voor het optreden kregen we van de organisatie een stapel concertposters, met het verzoek deze in Stadskanaal en omstreken op te plakken…. Tja, dat was wel even een dingetje. Hoe pak je zoiets aan. Enfin, we planden een avond, of beter gezegd een nacht, om deze posters te gaan plakken in Stadskanaal. Nu moet je weten dat er in die tijd, midden in het centrum van Stadskanaal, een schoenenzaak was, (Jansen als ik me goed herinner) die achter een behoorlijke lange schutting schuil ging. Verbouwing? Ik weet het niet meer, maar ik weet wel dat die schutting een enorme aantrekkingskracht had om daar onze posters op te plakken. Maar er was zo immens veel ruimte op die schutting dat we hadden besloten om ook maar een pot zwarte verf mee te nemen om daarmee in koeienletters onze bandnaam The Zips op te kalken.
Op een zaterdagnacht trokken we de stoute schoenen aan en met 4 van de 5 Zippers gingen me naar het centrum van Stadskanaal om daar aan ons meesterwerk te gaan werken. We waren zo met het plakken en schilderen bezig, dat we niet in de gaten hadden dat er achter ons 2 agenten ons werk stonden te aanschouwen. Op een gegeven moment werd ons gevraagd waar me mee bezig waren. Tja, hoe lul je je hier uit? Kortom, twee van ons mochten mee in de politieauto, terwijl de andere 2 verzocht werden de tocht naar het bureau maar even met de voet af te leggen. Wat heel erg jammer was, was dat we nog niet klaar waren met ons schilderstuk. We waren gevorderd tot “Zip” en we baalden dat de politie ons geen tijd had gegeven om het woordje “The” en de “S” nog even te plaatsen.
Bij het politiebureau aangekomen werden we van elkaar gescheiden en werden we verhoord. Ons verweer dat we niet wisten dat we geen posters mochten plakken, werd van tafel geveegd met de opmerking, “Oh, en waarom doen jullie dit dan midden in de nacht?” We kregen alle 4 een boete van 15 gulden en mochten weer naar huis. Helaas werden de verf en kwasten in beslag genomen.
Nu was onze bassist Ronn een stuk jonger dan ons en was die nacht met zijn vrienden wezen stappen. Hij was dus niet op de hoogte van ons nachtelijk avontuur. Kortom, Ronn reed op zijn fiets tegen een uur of 4 in de morgen naar huis en kwam langs de schutting waarbij het hem opviel dat er “ZIP” op geschilderd was. Met een half dronken kop is ie naar huis gefietst, verf en kwasten opgehaald en heeft ons onafgemaakte werk afgemaakt. Zo stond jaren achtereen, onze bandnaam op de Jansen schutting van Stadskanaal. Toen ik een dag later in het centrum was met de gedachte dat we onze bandnaam niet af hadden gekregen, stond ik wel even heel erg vreemd te kijken……. Hadden de kaboutertjes het afgemaakt?
Later die dag vertelde Ronn ons zijn verhaal. Enkele dagen later konden we het nog eens nalezen in de krant “Zips Opgepakt”. We konden er smakelijk om lachen.

Meint / P.U.S.

De punkers uit Stadskanaal hadden dan ook een afdeling “kalk maar raak” wat in jeugdcentrum Rajakimoes uitbundig werd beoefend. Vooral de toilet groep was een geliefd oefenobject en het werd dan ook gezien als kunst. Het bestuur en de medewerkers dachten daar anders over en stimuleerde dit, zonder het in de gaten te hebben, door de muren weer wit te sauzen. Ik kan me uit die tijd herinneren dat het gebruikelijk was om elkaar tips te geven waar een maagdelijke witte muur stond. De graffiti bestond uit logo’s en werd met de spuitbus op de muur gespoten. Vaak gebruikten we een mal.

maandag 26 november 1979

De Telegraaf

Het dagblad De Telegraaf geeft on partijdig nieuws, zonder gebonden te zijn aan enige staatkundige partij, kerkelijke richting of belangengemeenschap, uitsluitend in dienst van 's lands belang.

Artikel 2 der Statuten

THE Germs: Dit is een prima punk groep uit Los Angeles. Zij maakten ongeveer een jaar geleden een single, met het nummer "forming" en op een kant 2 een live nummer. • De groep bestaat uit bobby pyn - vocals, pat smear gitaar, lorna doom bas en donna rhia drums. Op de LP die Germs (GI) heet staan 16 nummers, waarvan er 15 allen super snel zijn en zeer goed. Alleen het nummer SHUT DOWN is niet slecht, maar doordat het langzaam is en zeer lang verveelt het nummer zeer snel.

...dau. Ook werd een 18-jarige Hagenaar aangehouden, die een tegen het fascisme gerichte tekst op een muur had geschreven.

Jezus is weer levend. Ontmoet hem bij de onzichtbare kerk. Iedere avond tot 1 december 19.30 uur. Elimcapel, Fred. Hendrikstr. 13. D1B

Russische bluf

GOED..... ZE ZIJN ALLEMAAL 30!

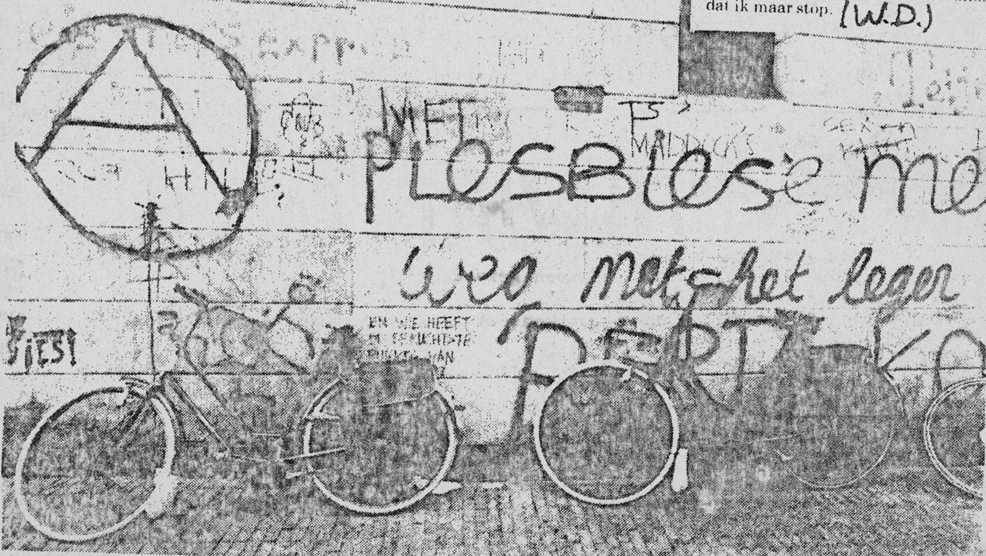
politieke programmas
films
Kemenade
dis co

Als bejaarden...

wim Dussel komt zo eens in het halfjaar in de binnenstad en durft dan ook nog kommentaar te hebben. Wanneer gaan we nou het nieuwsblad gebouw volschrijven

Maar om even op de stad terug te komen: door allerlei omstandigheden was ik er sinds de zomer niet meer geweest. Ik ben geschrokken van wat er sedertdien allemaal kapot is gegaan: ramen bij Wigboldus, Pander, V&D, een keukenzaak op de hoek van de Kromme Elleboog, ramen van een café in de Gelkingestraat. En dan de viltstiftenschrijverij, ik heb er geen woorden voor, tenminste vandaag niet meer. Vandaar dat ik maar stop. (W.D.)

„VILTSTIFTERIJ"

Aan alles komt een eind ook aan Wimpie Dussel!

Nix Aan! 1 (1979)

Nanno / Jetset

Het grootste deel van die tijd zat ik op het Zernike College en was ik eigenlijk zeer braaf. Ik was 16 en wou heel graag het huis uit want ik vond het enorm onderdrukkend ondanks dat m'n softe linkse ouders me wel vrij lieten. Op een gegeven moment hadden ze in de Vinkenstraat (Oosterparkwijk) een huis gekraakt. Dat was in het kader van de stadsvernieuwing. De panden bleven staan en werden gerenoveerd terwijl de oorpronkelijke bewoners een andere locatie kregen. Die renovatie liet erg lang op zich wachten (denk aan een jaar) dus werd de hele straat gekraakt. Dan had je een gekraakt huis met bijvoorbeeld daarnaast nog een huis met oorspronkelijke bewoners, die het zo lang mogelijk probeerden te rekken om te vertrekken. Zodra die eruit gingen, kwamen er krakers in. Ik ging dus meehelpen om zo'n huis te kraken maar omdat ik heel braaf was ben ik 's avonds netjes naar m'n ouders, terug naar huis gegaan. De volgende dag kwam ik daar met bezem en slaapzak achterop de fiets. Hadden ze de avond ervoor een inwijdingsfeest gehad en hadden ze het hele huis afgebroken. Hadden ze vanaf de eerste verdieping de bankstellen naar buiten gegooid, de trapopgang zat onder de koffie etc. Dus toen ben ik op m'n fietsje met m'n bezem en slaapspullen weer naar huis gegaan. Twee weken later hadden ze om de hoek van de Vinkenstraat een huis gevonden.

Dat zou ook maar tijdelijk zijn want ook in het kader van de stadsvernieuwing. Ik weer helpen om het te kraken en naar binnen met een tafel en een stoel. En weer braaf terug naar m'n ouders toe. De volgende dag kwam ik daar weer aan op de fiets met bezem en slaapzak maar daar zaten ze met zulke gezichten op de stoep. Bleek dat dit pand 8 weken bewoonbaar was voordat het ontruimd zou worden terwijl het pand in de Vinkenstraat, waar iedereen uit kwam, nog maar een 6 weken bewoonbaar was. Dat zette geen zoden aan de dijk en is het pand weer verlaten. Toen ben ik maar naar huis gegaan en heb ik het opgegeven om in een kraakpand te gaan wonen.

ADVERTENTIE:

